

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΠΑΤΕΙΑ ΚΕ. ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσω-
τερικῶν καὶ ἐναντι τοῦ Κήπου

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΛΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡ Ἀρτεμὶς καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐν Ἐφέσῳ, ὑπὸ Ρ. Λαμπάκη.
- Σύγχρονος Ἑλλην. Φιλολογία: Πνευματικὴ κίνησις ἐν Βελγίῳ, ὑπὸ Αἰκατερίνης Ζάρκου.
- Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀθηνῶν, ὑπὸ Ἰμβ.
- Ποίησις: Τὰ δύο παιδιὰ, ὑπὸ Δ. Κόκκου.
- Ἐσπεριναὶ Ληγήσεις: Ἡ Χάρτις, ὑπὸ Jules Lemaître, μετὰφρασίς Α. Ζ.
- Ἱστορία τῶν Δακτυλιολίθων S. Westropp (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) ὑπὸ Ἀλ. Καράλη.
- Εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδος.
- Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
- Νέα βιβλία.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Τῶ ἀσκόλα Χρόνια τοῦ Δι-
κενς, Σελ. 329 - 340.

Ἡ ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΝ ΕΦΕΣΩ

Ἄν εἰς τὴν Δῆλον συνέρρου τὰ πλῆθη, ὅπως λατρεύουσι τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς τὴν Ἐφεσον ἐν μέσῳ πομπῶν ἀπεριγράπτων ἔτρεχον οἱ λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος, ὅπως προσφέρουσι πλουσίας ἐκατόμβας καὶ ἀναθήματα εἰς τὴν Παρθένον ἀδελφὴν αὐτοῦ, τὴν ὠραίαν Ἐλαφθόλον Ἀρτεμιν. Κατὰ τοὺς παλαιτάτους χρόνους ἡ ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτεμὶς ἐτιμᾶτο ὡς θεὰ τῆς φύσεως, ἀναλογοῦσα πρὸς τὴν Aschera τῆς Ἀσίας, ἥτις ἦν σύγχρονος καὶ θεὰ τῆς Σελήνης, βραδύτερον ὁμοίως ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἐφεσῆας Ἀρτέμιδος ἐλατρεύετο οὐ μόνον τὸ γόνιμον τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ διὰ τὴν γεωργίαν εὐεργετικὸν θεωρούμενον φῶς τῆς Σελήνης.

Ὁ ναὸς ταύτης ἔχων 425 ποδῶν μῆκος καὶ 220 πλάτος, στύλους δὲ 127, ὧν ἕκαστος ἦν 60 ποδῶν ὕψους, ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν 7 τοῦ κόσμου θαυμάτων, οὗτινος τὴν μεγαλοπρέπειαν περιγράφει ἡμῖν ὁ Πλίνιος. Πυρποληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡροστράτου, ἀνηγέρθη ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ λαμπρότερος καὶ ὠραιότερος, καὶ τοιοῦτος διέμενε μέχρι τοῦ 262 μ. Χ. ὅτε τὴν τελείαν αὐτοῦ καταστροφὴν ἐπέφερον οἱ Γόθοι.

Ἡ φήμη τοῦ ναοῦ τούτου ἦν παγκόσμιος. Τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς ἦν κεκοσμημένον διὰ σταχυῶν μεστῶν, δηλωτικῶν τοῦ γόνιμου τῆς φύσεως, πρὸ αὐτοῦ δὲ ἱκετεύοντα ἐγονυπέτου τὰ πλῆθη. Πολυτελεῖς τῆς Ἀσίας τάπητες ἐστρώοντο περὶ αὐτό, συνεχῶς δ' ἐκαίοντο ἐπὶ τῶν βωμῶν τὰ βαρύτερα μύρα

τῆς Ἀραβίας, ὧν ὁ εὐώδης καπνὸς περιέβαλλε τὸ ἱερὸν ἀγαλμα, ὡς ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ νέφη περικαλύπτουσι πολλακίς τὴν Σελήνην. Τοσοῦτον δὲ ἀντελαμβάνετο πᾶσα ἡ πόλις τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ναοῦ, καὶ τοσοῦτον ὁ λαὸς τῆς Ἐφεσου ἐκαυχᾶτο ἐπ' αὐτῷ, ὥστε ἡ πόλις τῶν Ἐφεσίων ἐκαλεῖτο «νεώκορος τῆς μεγάλης Θεᾶς». «Τίς γὰρ ἐστὶν ἄνθρωπος, δεῖ οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίαν πόλιν νεώκορον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος; [Πρξ].»

Οἱ Ἐφεσῖοι ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν θεὰν ταύτην ὄμνουν ὑπὸ τὸν τύπον «Μεγάλη ἡ Ἀρτεμὶς Ἐφεσίων!».

Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ναοῦ κατασκευάζοντο ὁμοιώματα ἐξ ἀργύρου ὑπὸ τῶν καλουμένων ἀργυροκόπων, καὶ ἐπωλοῦντο κατὰ χιλιάδας εἰς τοὺς ἐκεῖσε ἐκ παντὸς τοῦ κόσμου μεταβαίνοντας, οἵτινες ἀπερχόμενοι ἐθεώρουσαν ὡς ἀπαραίτητον τὴν τοιαύτην κτῆσιν, τὸ μὲν, ὅπως δεικνύουσιν τοῖς οἴκοι, οἷα ἡ τοῦ ναοῦ λαμπρότης, τὸ δὲ, ὅπως ἔχουσι πλεῶν καὶ εὐμενῆ τὴν κασιγνήτην τοῦ Ἀπόλλωνος ἀδελφὴν. Ἡ πόλις ἐκέρδιαινε σημαντικῶς ἐκ τῆς βιομηχανίας ταύτης, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν Ἐφεσίων ἠσχολεῖτο περὶ τὴν τοιαύτην κατασκευὴν ἀναθημάτων. Ἡ Ἐφεσος ἕνεκα τῆς παγκοσμίου τῆς θεᾶς φήμης, πρὸ τῆς ὁποίας χιλιάδες καθ' ἑκάστην θυμάτων ἐσφάζοντο ὑπὸ τῶν ἱεροφαντῶν, ἵνα προῖδωσιν οἱ προσερχόμενοι προσκυνηταὶ ἐκ τῶν ὀστέων καὶ τῶν σπλάγγνων αὐτῶν τὴν καλὴν ἢ κακὴν ἔκβασιν μυρίων ὑποθέσεων, ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἔδρα τῆς εἰδωλολατρίας, τῆς μαγείας καὶ πάσης δεισιδαιμονίας.

Τοιαύτη ἦν ἡ κατάστασις τῆς πόλεως κατὰ τὸ 54 μ. Χ. ἔτος, ὅτε πλοῖον, προερχόμενον ἐξ Ἑλλάδος, ἀποβιβάζει δύο ἀνδρας, οὓς παρήκαλύθει κοσμία καὶ σοβαρὰ γυνή.

Οἱ παῖδες περιεκύκλωσαν τοὺς τρεῖς ξένους, καὶ ἠρώτων, ἂν θέλωσι νὰ ὀδηγήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν ναόν; ἄλλ' οὗτοι ἠρνήθησαν, εἰπόντες, ὅτι εἰσὶν Ἰουδαῖοι.

Ὁ ἕτερος τούτων ἦν μέτριος τὸ ἀνάστημα, φαλακρὸς τὴν κόμην, πλὴν δαδῶς τὸν πάγωνά, αἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ζωηροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ διὰ τούτων ἐφαίνετο ὡς εἰ ἤθελεν νὰ καταπιῇ ὀλόκληρον τὴν πόλιν αἰκινήσει αὐτοῦ, οἱ λόγοι, αἱ ἐρωτήσεις ἦσαν τόσον πρωτότυποι διὰ τὴν πόλιν τῆς Ἐφεσου, εἰς ἣν τέως μόνον ταπεινοὶ λατρευτοὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἀπεβιβάζοντο, ὥστε ὁ ξένος μὲ ὄλην τὴν ἡσυχον αὐτοῦ προσποίησιν, ἐφαίνετο ἄνθρωπος ἔχων ἠραιότερον ἐν τῇ καρδίᾳ! Οὗτος ἦτο ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος, ὁ

θεὸς Παῦλος, τὸ πρῶτον ἤδη τὴν Ἐφεσον ἐπισκεπτόμενος. Ὁ ἕτερος γέρον ὕψηλός καὶ ἰσχνός ὢν, καὶ κεχωρισμένον ἔχων τὸ γένεον, ἦν ὁ Ἀκύλας, οὗτινος σύζυγος ἦν ἡ παρακολουθοῦσα αὐτοὺς γυνή, ἡ πρώτη ἐν Κορίνθῳ τὸν Χριστιανισμόν ἀσπασθεῖσα Πρίσκιλλα. Προήρχοντο δὲ ἐκ Κεγχρεῶν τῆς Κορίνθου, ὅπου ὁ Ἀκύλας ἐξήσκει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην, τὴν τοῦ σκηνοποιοῦ, φεύγων τὴν ὀργὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου, τοῦ ἐξορίσαντος πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τῆς Ρώμης, καὶ ἐνθα τὴν κεφαλὴν κειράμενος ἠσπασθη τὸν Χριστιανισμόν ὁ δὲ Παῦλος εὐρέθη ἐν Κορίνθῳ, ἐξ Ἀθηνῶν κατερχόμενος. Τούτους τὸ πρῶτον ἐσχέτισε τὸ ὁμοτεχνον, ἐπειδὴ καὶ ὁ Παῦλος τὴν τέχνην τοῦ σκηνοποιοῦ μετήρχετο, εἶτα δὲ ἀδιασπαστως συνέδεσεν καὶ συνέσφιξε τὸ αὐτὸ τῆς πίστεως καὶ τῆς νέας διδασκαλίας φρόνημα.

Καὶ ἰδοὺ οἱ δύο ἡμῶν ξένοι ὄλην τὴν ἡμέραν περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ἐφεσου, βλέπουσι τὸν περιφθονὸν Ναόν, ἐπισκέπτονται τὴν ἀγορὰν, γίμουσαν ἀφθόνων θυμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο ὠραῖαι ἑλαφοὶ καὶ σπανίου γένους θηρευτικὸι κύνες, καὶ ἐκκωφαινοῦντο ὑπὸ τῶν ἀργυροκόπων, οἵτινες ἀεὶ ἀεὶ ἐσφυρηλάτουσαν ὁμοιώματα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἐκθαμβος ὁ γέρον Ἀκύλας ἐκ τῆς συνεχοῦς καὶ ἀδιακόπου ταύτης ἐν τῇ πόλει κινήσεως, τὴν ἐξῆς ἀποτεινεί πρὸς τὸν Παῦλον ἐρώτησιν.

— Καὶ τί φρονεῖς λοιπόν, Παῦλε; Ὅσον δυνηθῶμεν νὰ εὐρωμεν ἐνταῦθα ἕνα τοῦλάχιστον ἄνθρωπον, νὰ πείσωμεν, ὅτι πᾶσα αὕτη ἡ κίνησις, ἡ διὰ τὴν τῆς Ἀρτέμιδος λατρείαν γιγνομένη, εἶνε ἐντελῶς ἀνωφελὴς καὶ ματαία; Φρονεῖς, ὅτι θὰ δυνηθῶμεν, νὰ κηρύξωμεν ἐνταῦθα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι ἐγεννήθη ἐκ παρθένου Κόρης; ὅτι ἔπαθεν, ὅτι ἀνέστη, καὶ ὅτι καθῆται ἤδη ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς;

— Ὡ! βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος πλήρης πεποιθήσεως δὲν ἐνθυμεῖσαι, τί ἔπαθον, ὅτε ἐφάνην δειλιάσας πρὸ τοῦ πλῆθους καὶ τῶν σοφῶν τῆς Κορίνθου; Δὲν ἐνθυμεῖσαι, ὅτι ὁ Κύριος δι' ὁράματος μοι εἶπε τὴν νύκτα «Μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει, καὶ μὴ σιωπήσῃς, διότι ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεται σοὶ τοῦ κακῶσαι σε διότι, λαὸς ἐστὶ μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ»; Μήπως νομίζεις, ὅτι ἐλησμογήσα τὸ φουβερὸν τοῦ δράματος, καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι αὐτὸ πλέον;

Ταῦτα εἶπεν ὁ μέγας τοῦ Ἰησοῦ Ἀπόστολος, καὶ ἀμέσως ἐπάτη εἰς τὴν συναγωγ-

γὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅπου ἤρξατο κηρύττων τὸν Σωτήριον λόγον.

Ἐκθαμβοὶ τινες τῶν ἐκεῖ Ἰουδαίων παρεκάλουν τὸν Παῦλον, ὅπως πλείονα παρ' αὐτοῖς μείνῃ χρόνον, ἀλλ' οὗτος ἔσπευδε χάριν τοῦ ἐρχομένου Πάσχα νὰ μεταβῇ εἰς Ἱερουσόλυμα, ὑπισχνούμενος αὐτοῖς, ὅτι τάχις θέλει πάλιν ἐπιστρέψῃ, ὅπως ἐκτενέστερον κηρύξῃ τὰ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀναπτύξῃ τὰς περὶ αὐτοῦ προρρήσεις τῶν προφητῶν.

Καὶ οὕτως ὁ μὲν Παῦλος ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ Ἀκύλας μετὰ τῆς ἑαυτοῦ συζύγου μείνας ἐν Ἐφέσῳ ἤρξατο τοῦ διπλοῦ ἔργου αὐτοῦ, τῆς τε σκηνοποιίας καὶ τῆς περὶ τοῦ Ἰησοῦ διδασκαλίας, ὅτε αἴφνης εἰς τὸν μέγαν ζῆλον του προστίθεται καὶ ὁ τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας λογίου καὶ βαθυτάτου γνώστου τῶν γραφῶν Ἀπολλῶ, ὅστις τυχαίως εὐρεθεὶς ἐν Ἐφέσῳ, καὶ ἀγνωστὸν τὰ κατὰ Παῦλον καὶ Ἀκύλαν, ἤρξατο ἐπίσης κηρύσσειν τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου καταχημένους.

Ἀμφότεροι ἤδη κηρύσσουσι τὸ Εὐαγγέλιον τῆς εἰρήνης. Ὅτε δὲ μετ' οὐ πολὺ ἐπανήλθεν ὁ Παῦλος ἐξ Ἱερουσαλῶν, εὐρίσκει οὐχὶ ἓνα ἀλλὰ δώδεκα ἀνδρας πιστοὺς λατρευτὰς τοῦ Ἰησοῦ.

Καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη τῶν Χριστιανῶν ἐν Ἐφέσῳ κοινότης, μικρὰ μὲν τὸν ἀριθμὸν, μεγίστη ὅμως τὴν πίστην καὶ τὴν πρὸς τὸν Σωτῆρα ἐλπίδα.

Ἐπὶ τρεῖς ἡδὴ μῆνας ἐκήρυσσεν ὁ Παῦλος ἐν τῇ συναγωγῇ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ, ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ὄχλου ταρασσομένου, ἀναγκάζεται νὰ χωρήσῃ τοὺς μαθητὰς ἀπὸ τῶν ἀπιστούντων, καὶ νὰ κηρύττῃ τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Ραββίνου τυράννου, ὅπου πληθύνει τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν πιστῶν, καὶ ἰδρύει πολυἀριθμὸν πλεον τὴν πρώτην ἐν Ἐφέσῳ Χριστιανικὴν κοινότητα, ἧτις ἐν κρυπτῷ καὶ παραθύρῳ πρὸ τῆς Ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου συνερχόμενη ἐν τῇ κατ' οἶκον τοῦ Ἀκύλα καὶ τῆς Πρισκίλλης Ἐκκλησίᾳ, ὕμνει τὸν Συνοχεῖα πάσης τῆς κτίσεως, τὸν ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ βρέχοντα ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ἐν Ἐφέσῳ μὲν ὁ Παῦλος ἔγραψε τῷ 56 μ. Χ. ἔτος τὴν ὄραϊαν πρὸς Γαλάτας, τοὺς κατοίκους τῆς Ἀσίας, ἐπιστολήν, ἐν ἣ μετὰ ἀγίας ἀφελείας ἐξομολογεῖται τὸν πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς βίον αὐτοῦ, τοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς, οὓς ἐκίνει κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἅτε ζηλωτῆς ὢν τῶν πατρικῶν του παραδόσεων.

Ἐν ἔτος δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Στεφανῆς, ὁ Φουρτουνατός καὶ ὁ Ἀχαϊκός, ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τῆς ἐναρέτου Χριστιανῆς γυναικὸς Χλόης ἐκ Κορίνθου, ὅπως δηλώσωσι τῷ Ἀποστόλῳ, ὅσα τῆς ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησίας ἡ κατάστασις, δίδουσι ἀφορμὴν αὐτῷ, ὅπως ἐξ Ἐφέσου γράψῃ τὴν πολυτίμιον ἐκείνην πρώτην πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν, ἣν διὰ τῶν αὐτῶν προσώπων ἀσφαλῶς εἰς Κόρινθον ἐπεμφε.

Μάτην διεμαρτύρητο ὁ πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς ἀργυροκόπος Δημήτριος ἐναντίον

τῆς ὁσημέραι πλείονας ὁπαδοὺς κτωμένης διδασκαλίας τοῦ Παύλου, ὅτι ἐνεκα τούτου οὐ μόνον κινδυνεύουσι ν' ἀπολέσωσι τὰς ἀποτῶν μικρῶν ἀργυρῶν ὁμοιωμάτων τοῦ ναοῦ προσόδους, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαλειότης τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, ἣν ὄλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ Οἰκουμένη σέβεται, τὸν ἔσχατον διατρέχει κίνδυνον, μάτην τὰ πλήθη ἐξαπνέων κατὰ τοῦ Παύλου, καὶ ἐγύθησαν κατ' αὐτοῦ ὁ σπόρος τοῦ Εὐαγγελίου εἶχεν ἡδὴ ριφθῆ, ἡ δὲ ἐν Ἐφέσῳ πρώτη Χριστιανικὴ κοινότης ηἰκάνετο ἐν πίστει, καὶ ἐκραταιοῦτο διὰ τῆς ὁσημέραι προσθέσεως νέων μελῶν.

Ὁ Παῦλος εἶχεν ἤδη ἀναχώρησιν εἰς τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας, ἐκεῖθεν δὲ δέσμιος κατανήσας εἰς Ρώμην ἔγραψεν ἀπὸ τοῦ βάρθους τῶν φυλακῶν τὴν πρὸς τοὺς Χριστιανούς τῆς Ἐφέσου ἐπιστολήν του, μέχρις ὅτου ἐμαρτύρησεν ἀποκεφαλισθεὶς. Διεδέχθη δ' αὐτὸν ἐν Ἐφέσῳ ὁ πεφιλημένος μαθητῆς τοῦ Κυρίου, ὁ ἀγνὸς Ἰωάννης· ἐκεῖ δὲ ἔγραψε καὶ τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ, καὶ ἐν βαθυτάτῳ ἀπέθανε γῆρατι τῷ 101 μ. Χ.

Ὁ Ἰερώνυμος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὡς ἐκ τοῦ γῆρατος μὴ δυνάμενος πλέον νὰ πορευθῆται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν βασιλεύσασαν, ἐφέρετο ὑπὸ τῶν μαθητῶν του εἰς τὰς ἱερὰς συναθροίσεις, ἔνθα ἀντὶ παντός κηρύγματος ἐν καὶ μόνον σιγαλῇ τῇ φωνῇ ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς, τὸ «*Γεγρία ἀγαπάτε ἀλλήλους*».

Εἰσὶν οἱ λέγοντες, ὅτι ἐν Ἐφέσῳ ἀπέθανε καὶ ἡ Θεοτόκος.

Ἡ ἀποκάλυψις λαμπρὸν πλέκει ἐγκώμιον εἰς τὴν πρώτην Χριστιανικὴν κοινότητα τῆς Ἐφέσου.

«Ὅλα, λέγει, τὰ ἔργα σου, ὦ Ἐφεσός, καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ ὅτι οὐ δύνῃ βαστάσαι κακοὺς, καὶ ἐπειρᾶσαι τοὺς φασκόντας εἶναι ἀποστόλους, καὶ οὐκ εἶσι, καὶ εὐφραίνονται ψευδεῖς, καὶ ἐβάστασας, καὶ ὑπομονὴν ἔχεις, καὶ διὰ τὸ ὄνομα μου νεκροποιᾶς, καὶ οὐδέ κέκμηκας.»

Οἱ λατρευτὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐπληθύνοντο κατ' ἐκάστην, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄρχων τοῦ σκότους ἐμνηχάσθη μύριους τρόπους πρὸς παντέλη ἀφάνισμὸν τῆς ἀληθείας. Φοβεροὶ καὶ πάλιν διωγμοὶ ἠγέρθησαν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ φρικαλέα ἐστάθησαν βασιανιστήρια οὐρανομήκειε δ' ἠνάπτοντό πυραὶ, ἐφ' ὧν σκληρῶς δεδεμένοι ἐτίθεντο οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ λατρευτὰ τῆς νέας θρησκείας τοῦ Πνεύματος.

Ἀλλὰ μάτην. Ἡ Ἐφεσὸς ἦν ἡ πόλις Χριστιανικὴ πόλις, ἐν ἣ μετ' οὐ πολὺ οἰκουμηνικαὶ συνεκροτούντο σύνοδοι, καὶ ἐκάνονίζοντο τὰ δόγματα τῆς Πίστewς!

Ἀληθῶς ἠραϊστέιον ἦν ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος, ὁ θεὸς Παῦλος!

ρου βαρυτίμου καὶ μεγαλοπρεποῦς τῆς ἀρχαίας δόξης οἰκοδομήματος οὐδὲν ἔπερον παρέμεινε μέχρις ἡμῶν αἰώνιον καὶ ἀφθαρτὸν κτῆμα ἢ τὸ ἐν Ἐφέσῳ γραφὲν Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου, καὶ ἡ πρὸς Ἐφείους ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου, ἣν ἐν Ρώμῃ δέσμιος ὁ μέγας Ἀπόστολος ἔπεμφεν αὐτοῖς διὰ Τυχικοῦ, τοῦ διακόνου του.

Καὶ αἱ μὲν μαντεῖαι τῆς μεγάλης Θεᾶς καὶ τρυφερᾶς ἀδελφῆς τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ παντός ἔπαυσαν καὶ εἰσῆσαν, αἱ δὲ γραφαὶ τῶν ἀνωτέρω μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Ἀποστόλων ἀθανάτῳ τῇ φωνῇ ἐνώπιον χιλιάδων καὶ καθ' ἐκάστην ἀνάγινώσκονται, καὶ ὑπὸ διαπρωσιῶν ἱεροκλήρων καὶ σοφῶν αἰ ὑψηλῶν τῶν γραφῶν τούτων ἐννοοῦνται ἀναπτύσσονται καὶ ἐρμηνεύονται.

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΕΝΗ ΦΙΛΑΘΟΓΙΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΒΕΛΓΙΩ

Β'

Η ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ποίησις οὐχὶ ὀλιγοτέραν τοῦ μυθιστορήματος ἔλαβε μεγίστην πτῆσιν. Ἡ Φλαμανδικὴ ἀεὶ ποτε ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν ποίητικὴ γλῶσσα, αἱ δὲ πολυμεθεῖς δόκιμασται, δι' ὧν τὸ ἔθνος διήλθε, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποκόψωσι τὰς πτέρυγας τῆς φαντασίας τῶν ποιητῶν αὐτοῦ. Εἶνε δὲ ἀπειροὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων ποιητῶν, ὡς εἶνε καὶ ὁ τῶν μυθιστοριογράφων. Ἀρχηγὸς τῆς νέας λυρικῆς σχολῆς εἶνε ὁ Ledeganck, ὅστις, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ Λαμαρτίνου, τοῦ Βύρρανος καὶ τοῦ Σγίλλερ, συνέθεκεν ἐλεγεία πλήρη αἰσθημάτων καὶ μελαγχολίας, καὶ ὡδὰς ἀναδεικνυούσας αὐτὸν ἀληθῆ λυρικόν. Οἱ Βέλγαι ποιηταὶ ἐπεδόθησαν μετ' αὐτὸν εἰς πᾶν εἶδος ποίησεως. Ὁ μάλιστα ἰδιόρρυθμος καὶ γανιμώτατος σύγχρονος ποιητῆς, καὶ ὁ μεγίστην ἐπίδρασιν ἔσχεν ἐπὶ τὴν ποίησιν, εἶνε ὁ Prudent Van Duyse. Ἡ Μετρικὴ αὐτοῦ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Κάτω Χωρῶν, δηλοῖ τὰς βάθειάς αὐτοῦ γνώσεις περὶ τὴν Ὀλλανδικὴν στιχοποιίαν, ἐν πᾶσι δὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, ἐπιδρασὶν ἔσχεν ἐπὶ τὴν ποίησιν, εἶνε ὁ Prudent Van Duyse. Ἡ Μετρικὴ αὐτοῦ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Κάτω Χωρῶν, δηλοῖ τὰς βάθειάς αὐτοῦ γνώσεις περὶ τὴν Ὀλλανδικὴν στιχοποιίαν, ἐν πᾶσι δὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, ἐπιδρασὶν ἔσχεν ἐπὶ τὴν ποίησιν, εἶνε ὁ Prudent Van Duyse.

Ἡ κυρία Van Achere ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔκρουε τὴν λύραν, χωρὶς νὰ καταλίπῃ τὰς οἰκιακὰς αὐτῆς φροντίδας, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἡ Hilda Ram κατέπληξε τὸ κοινὸν διὰ τῶν βελγικῶν αὐτῆς εἰδωλλίων περὶ τοῦ ἐργατικοῦ βίου.

Τολμηρὸς περὶ τὴν ἔκφρασιν ποιητῆς εἶνε ὁ Hiel, ὅστις, φαίνεται, ἔχων διὰ σύμβολον τὸ γαλλικὸν δίστιχον

καίπερ παρασυρόμενος ἐγίστε ὑπὸ ἀκρας ρωμαντικότητος καὶ ἀορίστου ζήνης μελαγχολίας, ἐπανέρχεται εὐθὺς εἰς τὸν διακρινόντα τὴν Φλαμανδικὴν ποίησιν σταθερὸν τόνον, τὸν μετὰ ἀρρηνόπητος γλυκύτητος συγχερανόμενον. Ὁ Beets προσέχων εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν ρυθμὸν, δὲν ἀμελεῖ χάριν τούτων τοῦ αἰσθηματος. Ἡ λύρα αὐτοῦ πλέον ἢ ἀπαξ ἀπήχησεν ἑναρμονίους καὶ μελωδικούς θόγγους. Τὸ δὲ κατὰ τὸ 1885 φιλοσοφικὸν αὐτοῦ ποίημα Mon Confuseur ἐκ τῆς στεφθεῖσης συλλογῆς Bijzende Bladeren (Πιπτοντα φύλλα) ἐνεποίησε μεγίστην αἰσθησιν.

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ καλλιτέχου τούτου διαπρέπει ὁ DeGeyler, οὐτινος ἡ μουσα μετὰ τινὰ πρῶτα δοκίμια στεφθέντα τῷ 1855 ἐνεπνεύσθη τολμηροτέρων ὑποκειμένων, καὶ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Beets καὶ τοῦ Βύρρανος ἤφατο τοῦ ἔπους. Τὸ ἐκτενὲς αὐτοῦ ποίημα Τρεῖς ἄνδρες ἀπὸ τοῦ λίχνου μέχρι τοῦ τρίφου σύγχρονος Ἐποποιία εἶνε εἶδος τριλογίας, ἐν ἣ εἰκονίζεται ἡ σύγχρονος πραγματικότης. Ἀλλὰ τὴν πικρὰν εἰρωνείαν, τὴν μετὰ τοσαύτης συμπαθοῦς μελαγχολίας καὶ τρυφερότητος μεμιγμένην, τὸν σκεπτικισμόν, τὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν γάρν του Meuse καὶ τοῦ Heine εὐφρὸν ὁ Julius Vuylstehe. Πλείστα αὐτοῦ ποιήματα, ἰδίᾳ ὁ Σιγάρ Ἐρωσ, εἶνε γεγραμμένα διὰ γλώσσης πλήρους ἐνεργείας καὶ αἰσθημάτων ἀλκυμαίας νεότητος.

Ἐν τῷ ἔσματι ἱκανοὶ ἀνεφάνησαν ποιηταὶ, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οὐδὲν φαῖδρον, εἰλικρινές καὶ ζῶν ἀνεδείξαν ἐν αὐτῷ. Ὁ Frans de Cort βοηθούμενος ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ οἴστρου, ἠδύνατο νὰ ἐξευγενίσῃ τὸ δημοτικὸν τοῦτο εἶδος, ἀλλὰ κρίνων τις ἐκ τῶν μεταφράσεων, εὐρίσκει μὲν εἰς τὰς συλλογὰς αὐτοῦ πολυμάθειαν καὶ χάριν, ἀλλὰ τὸ ἔσμα ἀφίσταται πάντοτε ἀπὸ τοῦ δημῶδους πνεύματος, ὅπερ ὀφείλει νὰ ὑπηρετῇ. Πρῶτοι ἐπιχειρήσαντες τὴν σύνθεσιν δημοτικῶν ἔσμάτων, ἀσμάτων τῆς ὁδοῦ, εἶνε ὁ Σὺλλογος Willemfontb ἐν Γάνδη, εἰς τῶν κυριωτάτων μοχλῶν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ὀλλανδικῶν γραμμάτων, ἀριθμῶν σήμερον περὶ τὰ 4,000 μέλη, καὶ ὁ Σὺλλογος τῆς Φλαμανδικῆς Φιλολογίας ἐν Λιέγη. Ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ πλέον ἢ ἀπαξ παρέσχε μαρτύρια τῆς ποιητικῆς αὐτῆς ἱκανότητος, ἐν τῇ δημοτικῇ μάλιστα ποιήσει. Ἡ κυρία Van Achere ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἔκρουε τὴν λύραν, χωρὶς νὰ καταλίπῃ τὰς οἰκιακὰς αὐτῆς φροντίδας, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἡ Hilda Ram κατέπληξε τὸ κοινὸν διὰ τῶν βελγικῶν αὐτῆς εἰδωλλίων περὶ τοῦ ἐργατικοῦ βίου.

Τολμηρὸς περὶ τὴν ἔκφρασιν ποιητῆς εἶνε ὁ Hiel, ὅστις, φαίνεται, ἔχων διὰ σύμβολον τὸ γαλλικὸν δίστιχον

Les vers sont enfants de la lyre: Il fant les chanter, nou les dire

κατέχει εἰς ὑψίστον βαθμὸν τὸ αἰσθημα τοῦ ρυθμοῦ. Εἶνε καὶ οὗτος ποιητῆς τῆς

πλαστικῆς τοῦ Μπαμβίλ σχολῆς, ὅπερ οὐδὲν κωλύει νὰ περιβάλλῃ τὸ αἰσθημα καὶ τὰς ἐννοίας διὰ τῆς προσηκούσης ἐξωτερικῆς μορφῆς, καὶ μάλιστα ὅτε ἡ πατρις ἐμπνέει αὐτῷ.

Ἐν τινὶ Φλαμανδικῇ ἐπιθεωρήσει, ὁ Maix Rooses μετὰ τοῦ ἰδιόζοντος αὐτῷ ἀξιωματοῦ, λέγει: «Ὁ νεώτερος τῶν ποιητῶν ἡμῶν καὶ ὁ μάλιστα εὐέλπις εἶνε ὁ Pol Demont. Τὸ ὄνομα του ποιεῖ ἤδη πολλὸν θύρον, καὶ πᾶς τις ἐρωτᾷ, ποῦ μέλλει νὰ φέρῃ αὐτὸν ἡ ἐμπνευσις. Κατῆρξατο ἤδη ἀπὸ τοῦ ἐρωτικοῦ ἔσματος, τῆς διηγηματικῆς ποιήσεως καὶ τῆς τολμηρᾶς ἐποποιίας.»

Αἱ τελευταῖαι ἐκδόσεις τοῦ νεοῦ ποιητοῦ τοῦτοῦ Tréllai τῆς Ἀνολεῶς, καὶ αἱ Πετόμεναι Χρυσᾶ Ἰλιδες ἀγγέλλουσι καλλιτέχνην κλιζόντα πρὸς τὰς δυσκολίας τῆς τέχνης, καὶ ὅστις, μὴ ἐμμένων εἰς τοὺς ἐθνικοὺς χρωματισμούς, μέλλει νὰ εἰσαγάγῃ πλείστοις ἄλλοις ζένους τῇ Φλαμανδικῇ ποίησει.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀνεφάνη ἄλλος ποιητῆς ὁ Lodewijk Dekoninck, τολμηρῶς νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκτενῆ ἐποποιάν, ἐπιγραφομένην Ἡ σωθεῖσα ἀνθρώπινη (Menschdom verlost). Πολλαχοῦ τοῦ μακροῦ τούτου ἔπους ὁ Μίλτων καὶ ὁ Κλῆστοκ, ἀναφαίνονται ἐμπνεόμενοι τὸν νέον ποιητὴν. Τὸ ἔργον συνετελέσθη τῷ 1884, ἡ δὲ κριτικὴ διαίρεθεῖσα, ἡ μὲν ἐπαινεῖ, ἡ δὲ φέγει αὐτὸ ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην τῶν πολλῶν παρὰ πάσας τὰς δυνατὰς ἐνυπαρχούσας ἐλλείψεις τὸ ἐκτενὲς τοῦτο ποίημα δηλοῖ ἀληθινὸν ποιητὴν.

Κατ' ἀνάγκην παραλείπομεν πληθὺν ἄλλων ποιητῶν, οἵτινες εἰς πολλὰς τῶν συνθέσεων τῶν ἐξήτησαν νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν Φλαμανδικὴν ποίησιν τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκφράσεως κατ' ἡμέραν βίου, θεωροῦντες τὴν δημοκρατικὴν ταύτην γλῶσσαν ὡς τὴν ἀληθεστάτην φωνὴν τῆς ποιήσεως. Ὁ Comestor, κριτικὸς ἐκ τῶν ἐξοχωτάτων, ἐνισχύει τὴν ἰδέαν ταύτην, πραγματουμένην ἰδίᾳ ἐν Βελγίῳ, ἔνθα ἂ λῶτος, μουσικὸς ὢν ἐκ φύσεως, ἀγαπᾷ πάντοτε νὰ ᾄδῃ, καὶ πανταχοῦ ἰδοὺς μουσικοὺς κύκλους. Ἐν τοιοῦτῳ λαῷ δημοτικὴ ποίησις, ἔχουσα ἀρωγούς μουσικοὺς οἷοι ὁ Gevaert, ὁ Benoit, ὁ Miry, ὁ Waellput, βελγίως ἀποβαίνει εἰ που καὶ ἄλλοι ἰκανοτάτη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἑαυτῆς σκοποῦ.

Ἡ πλοῦσια καὶ χαρίεσσα αὕτη ποίησις, ἧτις ἀπὸ πεντηκονταετίας ἀναφαίνεται ἐν Βελγίῳ, εἶνε φαινόμενον ἀξίον παρατηρήσεως ἐν χώρᾳ, ἔνθα οἱ πόλεμοι καὶ ἡ τυραννὶς ἐφαίνοντο ἀποξηρανάντες τὰς πηγὰς τῆς ἐμπνεύσεως. Ὁ μέγας Ὀλλανδὸς κριτικὸς Huot, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἀδελφῶν Lovelink καὶ ἀμπεραϊκῶν λέγει «Τῇ ἀληθείᾳ λαός, ἐπιδεικτικὸς ἐμπνεύσεων οὕτω καλλιτεχνικῶν, εἶνε βέλαιος περὶ τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ φιλολογικοῦ μέλλοντος.»

Ἀλλὰ πλὴν τῆς φιλολογίας καὶ τῆς φαντασίας, ἡ ὑψηλὴ παιδευσὶς καὶ ἡ κριτικὴ ἀκμάζουσιν ἐν Βελγίῳ. Σήμερον δὲ, ὅτε

δὲν ἐπιτρέπονται πλέον οἱ ἀναχρονισμοὶ καὶ αἱ ψευδεῖς εἰδήσεις, ὅτε οἱ ποιηταὶ, οἱ δραματοποιοὶ καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι ὀφείλουσι νὰ ἀνατρέξωσι πρὸς τὸ ἀληθὲς ἱστορικὸν παρελθόν, ὅπως λάβωσι τὰς ἐμπνεύσεις τῶν, ἡ πολυμάθεια καὶ ἡ κριτικὴ εἶνε ἀναγκαῖα ἐτοιμασία ἐν τῇ ἀναπτύξει φιλολογίας τινός. Ὁφείλονται δὲ ἡ πρόοδος αὐτῶν ἐν Βελγίῳ εἰς τὰς φιλολογικὰς ἐφημερίδας καὶ τοὺς συλλόγους, διότι ὅπως ἐν Ὀλλανδίᾳ οὕτω καὶ ἐν ταῦθα οἱ σύλλογοι τὰ μάλιστα ἐπιδρᾶσιν ἐπὶ τὴν πνευματικὴν κίνησιν. Ὁ συνεταιρισμὸς οὐχὶ ὀλιγώτερον ἐνθέρμως ἀκείνεται ἐν τῇ Βελγικῇ σήμερον δὲ ἀριθμοῦνται, πλὴν τῶν εἰδικῶν Συλλόγων τῆς ἱστορίας, φιλολογίας καὶ γραμματολογίας, πλείονες τῶν 200 δραματικοὶ κύκλοι. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1830 δὲν παρεκώλυσε τὴν πορείαν τῆς δραματοποιίας ἐπὶ πολὺ, τὸ πᾶν δὲ προαγγέλλει πρόοδον τελείου ἐθνικοῦ θεάτρου. Πλείστοι τῶν Συλλόγων τούτων ἔχουσιν ἰδρύσῃ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς χωρίοις βιβλιοθήκας, δημόσιας δὲ ὁμιλίαι δὲν ἐλλείπουσι, καὶ διὰ τοῦτο οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀναφαίνεται πνευματικὴ κίνησις τόσον δημῶδης. Τῷ 1886 διὰ βασιλικῆς διατάξεως ἰδρύθη ἐν Γάνδη Φλαμανδικὴ Ἀκαδημία Vlaamsche Akademie, ὅπερ ἐπλήρωσε τοὺς πόθους τῶν λογιῶν. Ἐν μὲν λέξει, οὐδὲν ἀμελεῖται πρὸς ἰδρύσιν τελείας Ἑθνικῆς φιλολογίας, ἐν χώρᾳ, ἐν ἣ τὸ κοινόν, ἡ πρωτίστη αἰτία πάσης πνευματικῆς προόδου καὶ κινήσεως, κέκμηται ἀρετὰς ὑπισχνομένης μέλλον ἀντάξιον τοῦ παρελθόντος αὐτοῦ.

Ἡ ἱστορία τῆς Ὀλλανδικῆς φιλολογίας ἐν Βελγίῳ ἀποτελεῖ οὐσιῶδες μέρος τῆς Ἑθνικῆς αὐτοῦ ἱστορίας, καὶ ἐννοεῖ τις κακῶς τὴν Βελγικὴν, ἀγνοῶν τοὺς συγγραφεῖς τῆς Φλαμανδίας, τῆς Βραβάντης καὶ τοῦ Λιμβούργου, ἐν οἷς ἐκδηλοῦται τὸ Ἑθνικὸν πνεῦμα, καὶ οἵτινες τοιοῦτου ἐνθουσιασμοῦ ἐμποροῦνται ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς αὐτῶν γλώσσης, ὅστε εἰς τούτων δὲν ἐδίστασε νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐα ὠμίλων τὴν Φλαμανδικὴν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν τέχνην, ὅπως τις καλῶς ἐκτιμῆσῃ ἐν τῇ Χώρα τοῦ Ρουβερς, εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ, ὅποια ποίησις ἐνέπνευσε τοὺς καλλιτέχνας Φλαμανδοῦς. Δυστυχῶς ἐν τῇ βραχυτάτῃ ταύτῃ σκιαγραφίᾳ τῆς συγχρόνου πνευματικῆς κινήσεως δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκταθῶμεν πλείοτερον, λέγομεν δὲ μόνον, ὅτι καὶ ἐν Ὀλλανδίᾳ καὶ ἐν τῇ Βελγικῇ κυβερνήσεις καὶ ἄτομα πάντες ἀμιλλῶνται πρὸς μὲρρωσιν καὶ ἀνάπτυξιν κοινῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας. Χάριν δὲ τῶν εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ τὰς ἄλλας γλώσσας μεταφράσεων ὁ σπουδαῖος περὶ τὴν φιλολογίαν τῶν Κάτω Χωρῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερμαχήσῃ τῆς μιᾶς κατὰ τῆς ἑτέρας, ἀλλὰ λέγει μετὰ τοῦ ποιητοῦ

«J'aime qui sont du Nord, et qui sont de Midi»

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΖΑΡΚΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Τῆ 26ῃ Ἀπριλίου.

Χριστὸς ἀνάστη λέγομεν, ἀγαπητὴ φίλε, καὶ εἶνε ἄρα τόσον συγχινητικὸν αὐταὶ αἱ δύο λέξεις, ὥστε ἀρκοῦσι νὰ διεγείρῳσιν ἐν ταῖς μάλλον ἀπογοητευμέναις καρδίαις αἰσθήματα ἀπὸ καιροῦ κοιμώμενα, νεκροφανῆ, λησμονηθέντα. Λέξεις καὶ χαρίζεις τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν ἀκούοντα, ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνην στιγμὴν. Ἀκούεις καὶ ἀνέργεσαι εἰς νέον φάσμα, ἀποφύγεθαι, ἀφ' οὗ λησμονῶν, ὅτι συνήθως βαρύνει τὴν καρδίαν, καὶ περισπᾷ τὸν νοῦν σου, ἐνθυμῆσαι τὰς γλυκυτέρας τῶν ἡμερῶν σου μόνον, καὶ ὡς τὸ χρυσοῦν ἄστρον τῶν ἐλπίδων σὲ ὠδήγει εἰς τὴν χώραν τῆς διαρκοῦς εὐδαιμονίας, ἣν οἱμοὶ δὲν εὔρες, δὲν θὰ εὕρης ποτέ! Εἰκόνα ἀκριβῆ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας σου οὐδ' ὁ μεγαλοφυέστερος τῶν καλλιτεχνῶν δύναται νὰ παρουσιάσῃ πρὸ σου, οὐδ' ὁ τρυφερώτερος τῶν ποιητῶν. Ὁχι. Ὁ χρωστῆρ τοῦ ἐνός δὲν ἔχει χρώματα ἀνάλογα, οὐδὲ καταλλήλους χορδὰς ἢ λύρα τοῦ ἐτέρου. Καὶ ἀμφοτέροι εἶνε μὴδὲν πρὸ τῶν δύο τούτων θαυματουργῶν λέξεων, ἄστινας ἰδοῦ προέφερες, ἤκουσας, καὶ ἤρθῃ παρῑουθὸς τὸ παραπέτασμά, ὅπισθεν τοῦ ὀλοίου κρύπτονται καὶ ὑπάρχεις προσφιλεῖς πρὸ πολλοῦ σβεσθεῖσαι, καὶ οἱ νεανικοὶ πόθοι τῶν ἀθρημάτων σου, οἱ νεώτεροι ἀδελφοί, καὶ τὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης, ἣν ἠσθάνεσο, καὶ ἡ ἀφωτίης, καὶ ἡ ἀμεριμνησία καὶ τὸ μειδιάμα σου τὸ γνήσιον καὶ ὁ γέλωθ σου ὁ ἀληθὴς καὶ ἡ χαρὰ σου, ἡ χαρὰ σου ἡ παιδική. Χριστὸς ἀνάστη! Κατεσκευάσων λοιπὸν καὶ σὺ, ὡ ἐπιστήμη, ἕνα φακόν, δι' οὗ νὰ βλέπωμεν, ἂν ὄχι ὅλα, τὸ μυριστὸν τοῦλάχιστον, τῶν ὄσων μᾶς δεικνύουσι τὸσόν διαυγῶς αἱ δύο αὐταὶ λέξεις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως!

Ἀλλὰ παρήλθε καὶ αὐτό. Μίαν ἡμέραν διακεῖ καὶ ἔπειτα ἐκλείπει ἡ δύναμις του. Εὐτυχεῖς ἡμεῖς, ὅστινες τὴν αἰσθανόμεθα. Εἰς τὰ τέκνα μας θὰ φαίνεται παράδοξον, τὸ πῶς δύο λέξεις ἔχον τὴν δύναμιν, νὰ μᾶς ἀναγεννώσῃ.

Δὲν ἐνθυμούμαι, φίλε μου, τίς καταρᾶσθῃ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἣτις ἐφόνευσεν τοὺς προφήτας τῆς, ἀλλὰ σὺ, ὁ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, δικαιούσαι νὰ ἐξακοντίσῃς τὴν αὐτὴν κατάραν πρὸς τὴν πόλιν μας, ἣτις μετὰ τῶν σκοπῶν τῆς ὑπάρξεως τῆς ἔχει, φαίνεται, ἀναγεγραμμένον καὶ τὸν φόνον τῶν ἐθίμων μας. Ἀπὸ καιροῦ ἐνεργεῖται κατ' αὐτῶν νομίμως καὶ ἀνομως, δημοσίᾳ καὶ ἐν κρυπτῇ ἀμειλικτος διωγμός. Τὸ ἐσυνήθιστον οἱ πατέρες μας αὐτό; Εἶνε πρόστυγον. Νὰ καταργηθῇ. Νὰ ἐπιτιμηθῇ μάλιστα καὶ ἡ μνήμη τῶν διὰ λέξεων τόσον αὐστηρῶν, ὥστε νὰ παραδειγματισθῶσιν οἱ ζῶντες. Ἐλθέ, ὦ φίλε μου, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν, καθ' ὡς ἰδίᾳ εἶνε εὐχολογὴ ἡ σύγκρισις, καὶ εἰπέ μοι, τί ἀπέμεινεν ἐξ ὄσων ἐκεῖνοι φυλάξαντες μετὰ τῆς προσοχῆς παρέδωκαν

ἡμῖν. Κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα μᾶλλον ἐπέζητουν ἐνταῦθα τὰ ὠραία ἔθιμα, ἄτινα σῆς οἱ ἄλλοι τόσον εὐλαβῶς φυλάσσεται. Ποιμὴν τίς μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἐμῆτε τὰ μισὰ στίβια ἀπὸ πέρισιν δὲν ἐπήρανε φέτο ἀρνίον. Ἦγνῶναι ὁ πτωχός, ὅτι πέρισιν κατὰ τὸ θέρος τὰ εἶχον πληρώσει εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν του, τὸν ποιμένα τῆς Μασσάδ Λασσάλ.

Γέρων δὲ τις θυρωρὸς μεγάλης Ἀθηναϊκῆς οἰκίας ἐβλασφήμει προχθὲς ἐμπιστευτικῶς ἐν τῇ ἀγορᾷ, διότι ἡ κυρία του εἶπε, «πῶς αὐτὰ τὰ κόκκινα αὐγὰ νὰ λείψουν πλέον, καὶ δὲν ἄρκει νὰ βᾶψουν» ἀλλ' αὐτὸς ἀγόρασε «γιατί εἶνε Χριστιανὸς αὐτός». Δὲν θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ἡ μεγάλη αὐτῆ δεσποῖνα ἤθελε νὰ ἐξοικονομῆσῃ τὴν ἐρυθρὰν βαφήν, διὰ νὰ ἔχη πρόχειρον τὸ ἐρύθημα, οὐδὲ θὰ σοι προδώσω τὸ ὄνομα τῆς. Ἀλλ' ὅταν ἀποθάνῃ, ἐπιθυμοῦν πολλοὶ νὰ ἀνεγίνωσκας τὰς νεκρολογίας τῆς, διὰ νὰ ἴδῃς ὑπὸ πόσων χριστιανικῶν ἀρετῶν ἐκοσμεῖτο ἡ μακαρτίς!...

Σήμερον εἶνε ὀλίγοι αἱ τοιοῦτοι, αὐριοὶ θὰ εἶνε περισσότεροι, καὶ μεθᾶρτιον θὰ εἶμεθα πάντες. Ἰδρῶν οἱ πυροβολισμοὶ τὰ βόμβαρρον ἐθιμον, ἂν οὐχὶ ἕνεκα τῶν ἐκ τῆς ἀπροσεξίας συμβαινόντων δυστυχημάτων, ὅσων «διὰ τὴν ἀγρίαν ὄψιν, ἣν δίδουσιν εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν πόλιν μας, καὶ διὰ τὴν φρίκην, ἣν προξενούσιν εἰς τὰ εὐαισθητότερα τῶν ὄσων». Ἐφέτος εἴχομεν ὀλιγωτέρας ἢ ἄλλοτε. Ταχέως θὰ ἐκλίπωσι καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, τὸ πρῶτον, εἶτα ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ δούλῃ. Καί... εἰς τί ἐχρησιμεύσαν, εἰς τί χρησιμεύουσι, ἢ θὰ χρησιμεύωσι μὴ ἐρωτᾶτε τοὺς κατ' αὐτῶν σταυροφόρους. Ἐχουσιν ἄλλας ἰδέας αὐτοί... *

Εὐτυχὸς ἡ πρωτεύουσα δὲν δίδει κακὰ μόνον παραδείγματα. Αἱ τετραφωνίαι, αἱ ἐξαφωνίαι καὶ αἱ δολοφονίαι τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας μουσικῆς καὶ τὰ διαφρακ εὐσεβῆ μέσα, δι' ἃν οἱ τοῦ ἐνός καὶ ἐπίτροποι προσάθουσι ἄποσπάσσει τοὺς ἑνορίτας ἀπὸ τοῦ ἄλλου, μᾶς ἐξαγινύουσιν ὀλίγον, πείθοντα τὸν ἐξωκόσμον, ὅτι ἂν ἀπορίπτομεν καὶ κακῶς ἔχοντα ἐκ τῶν ἐθίμων ἡμῶν, παραδεχόμεθα ἢ μάλλον δημιουργοῦμεν ἄλλα, κατὰ πολὺ ἐπιθυμώμενα καὶ ψυχωφέλεστερα.

Ὁὗτῶ νὰ μὴ σοι φανῇ παράδοξον, καλέ μου φίλε, ἂν ἴδῃς εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν Ἀθηναίων θαυμάτων τῶν ἐφημερίδων ἀναγεγραμμένας προσεχῶς καὶ τὰς ἀκόλουθας καὶ τοὺς ἐσπερινούς, ἂν μάθῃς, ὅτι ἐν τῇ δευτέρῃ τῶν Ἀθηνῶν ἐκκλησίᾳ ὑπάρχει καὶ σφαιριστήριον πρὸς χρῆσιν τῶν θαρῶνων, καὶ ἐν ἄλλῃ τινὶ ὁ κ. Γρίβας, πρόσωπον ἐπιτυγχάνον εἰς πλαστικὰς εἰκόνας, θὰ ὑποδοθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ δεῖνος ἀγίου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ του (μετὰ κυροτεχνημάτων καὶ μουσικῆς).

Νὰ μὴ σοι φανῶσι παράδοξα, διότι τοιαῦτα εἶνε τὰ νέα μας ἔθιμα.

ΤΑ ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ

Θυμοῦμ' ἀκόμα καὶ ποτὲ ποτὲ δὲν λησμονῶ — Ἀχ! ποῦδὲ τὸ χάρῳ λησμονῆ, ὅταν διαβῇ σιμά του — Θυμοῦμ' ἕνα μικρὸ παιδί, ὡς δώδεκα χρόνῳ, Που πεθαμμένο βάσταγε μωρὸ ἔξην ἀγκαλιὰ του.

Τὸ φέρετρό του τῶπρηνες γιὰ παιχιδίου κουτί, Καὶ τὸ παιδάκι τὸ νεκρὸ γιὰ κούκλα βαλπωμένη, Καὶ μοναχὰ ἕνας παπᾶς, ποῦ τὸ σταυρὸ κρατεῖ, Ἐθόμιζε, πῶς λείψανο ἔς τὸ πλάι σου διαβαίνει.

Μὰ τοῦ παιδιοῦ τοῦ ζωντανοῦ τὰ μάτια δὲν διακρίβουν, Ἀθάμπη χαρὰ, ἔς τὴν ὄψιν του χαμόγελο ἔς τὸ στόμα. Ἀχ! τὰ παιδάκια ἔξταν ζῶν, ὅλο χάρᾳ σκροπρίζουν, Καὶ τὴν χαρίζουν ἔς τὰ παιδιὰ καὶ πεθαμμένα ἀκόμα.

Δ. ΚΟΚΚΟΣ.

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΑΙΗΘΗΣΕΙΣ
—
Η ΧΑΡΙΣ
—

Ὁ γέρων Τουριρὶ, ἡγεμὼν τῆς Βαγδάτης, ἦτο πλουσιώτατος, ἀπῆλθε δὲ φημὴς φρονιμωτάτου ἀνδρός.

Εἰς τὸ παλάτιόν του, ἐνθά τὰ μαρμάρᾳ καὶ τὰ πολυτίμα μετὰλλα ἐμιμούοντο ἐν τοῖς ἀναγλύφοις αὐτῶν τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη, ἐν τοῖς κήποις του, ἐνθά τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα ἐμιμούοντο διὰ τῆς λάμπειας τῶν τὰ μετὰλλα καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους, εἶχεν ὠραίας γυναῖκας, χωρὶς οὐδὲν ἄλλο νὰ ζητῇ παρ' αὐτῶν ἢ νὰ εἶνε ὠραία καὶ κομψῶς ἐνδεδυμένη, καὶ οὐδαμῶς δυσηρεστεῖτο κατ' αὐτῶν, ἂν ἦσαν ἰδιότροποι ἢ μωραῖ. Διετῆρει ποιητικῆς, χωρὶς νὰ ζητῇ παρ' αὐτῶν ἕτερον, ἢ νὰ γράφωσι στίχους καὶ ἄσματα, καὶ οὐδαμῶς δυσηρεστεῖτο, ὅτε τὰ ἄσματα τῶν δὲν ἦσαν καλὰ. Διετῆρει φιλοσόφους, χωρὶς οὐδὲν ἕτερον νὰ ζητῇ παρ' αὐτῶν, ἢ νὰ συζητῶσι μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου, καὶ οὐδαμῶς δυσηρεστεῖτο κατ' αὐτῶν, ἂν ἐκ τῶν λόγων παρελογίζοντο.

Πρῶταν τινὰ τῆς ἀνοίξεως ὁ Τουριρὶ περιεπάτει ἐν τῇ κυριωτάτῃ ὁδῷ τῆς Βαγδάτης.

Οἱ ὄσσοι τῶν πορτοκαλίων καὶ τῶν ῥόδων, ὅστινες ἐπλήρουσαν τὰς ἀμαξίας τῶν μεταπρατῶν, ἢ πλῆθος τῶν ἐπενδυτῶν καὶ τῶν ἐρυθρῶν, κύνων καὶ πρασίνων, φορεμάτων, ἠκτινὸβόλου ἐπὶ τῆς καταλευκοῦ ὁδοῦ, αἱ μαγνολαὶ ἀπρησύντο ἄνωθεν τῶν τοίχων τῶν αὐτῶν, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκελάριζε μελωδικώτατα εἰς τὰς λεκανὰς τῶν κρηνῶν.

Καὶ αἱ νεαὶ γυναῖκες ὁμοιάζον πρὸς ἄνθη ζωογυνομένη ἀπὸ περιεχυμένης λεπτῆς δρόσου, καὶ ἀνεῶν ἐχέοντα εὐώδιαν.

Καὶ ἕνεκα τῶν ἀρωμάτων τούτων, τῶν χρωμάτων, τῆς διακεχυμένης χαρᾶς, ὁ φρόνιμος Τουριρὶ ἠσθάνετο τὸ γεγραμμένον αὐτοῦ σῶμα ἀναλαμβάνον νέαν ζωὴν. Ἀνεπόλει μετ' ἠδονῆς τὰς παρελθούσας ἡμέρας, οὐδεμίαν πλέον ἀσχημίαν βλέπων εἰς τὴν ὑπαρξίν του κόσμου, ὅπως εἶχεν οὗτος δὲν ἦτο μάλιστα μακρὰν νὰ πιστεῖται, ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε καλὴ.

Καὶ εἶπε σχεδὸν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ: — Γλυκίαι θεομότης! Ὁραῖος ἦλιος!

Βαδίζων οὕτω συνήνησε μικρὰν κόρην πενταετίδα, ἔαυθην καὶ ῥοδόχρουν, φέρουσαν μόνον χιτῶνιον. Σοβαρώτατον τὸ παιδίον ἐφαίνετο θαυμάζον τὴν μεγάλην γενεάδα τοῦ Τουριρὶ, καὶ ὡς τὰ μυστηριώδη ζῶδια, τὰ ἐπὶ τοῦ ἐπενδυτοῦ αὐτοῦ κεντημένα.

Καὶ διότι ἦτο ὠραία, ὁ Τουριρὶ κύψας τὴν ἠσπᾶσθῃ, καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῆς δύο χρυσοὺ νομίσματα.

Συνήνησε εἶτα παιδίον δεκαετής. Τὸ παιδίον ἦτο δύσμορρον, κεκαλυμμένον διὰ ρακῶν, καταστεικτον ἐξ ἐρυθρῶν κηλίδων μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς ὀφείας αὐτοῦ ρινός. οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνευδυναγίας ὁμοιάζον τεθολωμένον ὕδωρ. Φεινῶν τὴν χεῖρα, ὁ μικρός, ἐφᾶνε δι' ὀφείας φωνῆς, ὡς νὰ ἀπῆγγελλε μᾶθημα, ὅτι ἡ μήτηρ του ἦτο κληνῆρης, ὅτι εἶχεν ἐπτά μικρὰ ἀδελφῆρα, καὶ ὅτι πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἦσαν νήστες.

Ὁ Τουριρὶ συνωφρῶσθη, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν χρυσοῦν νόμισμα.

Μετὰ εἰκοσι βήματα συνήνησε γέροντα ἐπαίτην, ρακενδύτην καὶ ἀθλιώτατον, κεκυρτωμένον, ἔχοντα ὄψιν τραυματισθέντος κύνος. Ἦγενεῖας αὐτοῦ ἦτο κιτρίνη, οἱ δὲ ἀνευ βλεφαρίδων ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ του ὁμοιάζον πρὸς τὸ ρήγμα ὠρμου σκύκου· διὰ βραγχνῶδους δὲ καὶ συριζούσης φωνῆς, βραδέως ἀλλ' ἀκαταλήπτως ἐπανελάμβανε.

Εὐσπλαγχίνισθητὲ ἕνα δυστυχεῖ, ὅστις δὲν δύναται πλέον νὰ ἐργασθῇ. Ὁ βυψιστὸς Ὀρομάσθης, θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ. Καὶ ἡ δυσῶδης πνοὴ τῆς ἰκεσίας του ἀπέπνευεν ὄσμην πνευματικῶν ποτῶν.

Ὁ Τουριρὶ ἔτεινεν αὐτῷ ἀργυροῦν νόμισμα ἄλλ' ἀπὸ τοιαύτης ἀποστάσεως, ὥστε τοῦτο ἐκυλίσθη χαμαί, ὁ δὲ γέρων ἐγονυπέτησε μετὰ κόπου, ὅπως τὸ λαβῇ.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὑστέρων ὁ Τουριρὶ συνήνησε γυναῖκα, περὶ ἧς δὲν θὰ ἠδύνατό τις, νὰ εἶπῃ, ἂν ἦτο γραικὴ ἢ νεά, καὶ ἦτις εἶχεν ἀπρητῆμένον ἐπὶ τοῦ ὠς κενὸν ἄσκού στήθος τῆς βρέφους, κεκαλυμμένον ὑπὸ λειχῶνων καὶ πληγῶν. Τάπεινῃ ὡς ἡ κόνις τῆς ὁδοῦ, κύπτουσα τόσον, ὥστε νὰ μὴ φαίνονται οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἠκολούθει αὐτὸν μορμυρίζουσα ἐπιμόνον ἰκεσίαν.

Ὁχι ἐκ ἀκληρότητος ἀλλ' ἐξ ἀνίας ὁ Τουριρὶ ἔσπευσε τὸ βῆμα, ἀλλ' ἡ ἀθλιότης καὶ τὰ παραπόνά τῆς τὸν πᾶρη ἠκολούθουν πάντοτε. Τέλος διὰ κινήσεως δηλοῦσης ἀγανάκτησιν ἐρριψεν καὶ εἰς αὐτὴν χαλκινὰ τινὰ νομίσματα.

Μετὰ τριάκοντα βήματα εἶδεν ἀνδρᾶ στερούμενον καὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ στήριζόμενον ἐπὶ τοῦ τοίχου. Οὗτος διὰ φωνῆς μελαγχολικῆς καὶ ἰσχυρᾶς ἀλλ' οὐχὶ φυσικῆς, ἣτις ἐφαίνετο ὡς φωνὴ: Ζυλίνη, ἦδε ἐρωτικὸν τι ἔσμα πλῆρες ἀνθῶν, ἀκτινῶν καὶ πτηνῶν. Καὶ ἦτο φρικαδὲς, νὰ τὸν ἀκούσῃς. Ὁ Τουριρὶ ἐστοματῆσας, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν ἀκολου-

θῆσῃ, ὑπεκρίθη, ὅτι δὲν τὸν εἶδε, καὶ ἀντιπαρήλθε.

Περιεπάτησεν ἀκόμη ὀλίγον χρόνον, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνετο πλέον διαθέσειν νὰ ζῆσῃ, καὶ εἶπε γεγυνοῦσα τῇ φωνῇ: — Ὁ ἥλιος εἶνε ἀνυπόφορος!

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιόν του.

Τότε κσεφθὲς ἐκάλεσε τὸν ἐπίτροπόν του, καὶ τῷ εἶπε:

— Ὑπαγε εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, θὰ συναντήσῃς ἕνα γέροντα ἐπαίτην, καὶ θὰ τῷ δώσῃς ἐν χρυσοῦν νόμισμα· εἶτα δυστυχεῖ ἐπαίτηδα, θηλαζούσαν βρέφος, καὶ θὰ τῷ δώσῃς δύο χρυσοὺ νομίσματα, εἶτα ἀνδρᾶ ἀνευ χειρῶν καὶ ποδῶν, καὶ θὰ τῷ δώσῃς τρία χρυσοὺ νομίσματα.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ὀσάκις ὁ Τουριρὶ ἐξήργετο εἰς τὴν πόλιν, ὑπηρέτης τις ἐβάδιζε πρὸ αὐτοῦ, ὅτι διένεμε χρήματα εἰς πάντας τοὺς πτωχοὺς, κελειῶν συγγροῦσας αὐτοὺς νὰ φεύγωσιν, ἵνα μὴ τοὺς ἴδῃ ὁ κύριός του.

Καὶ ὁ φρόνιμος Τουριρὶ ἐγένετο σὺν τῷ χρόνῳ μάλλον ἐλεήμων καὶ μάλλον φιλευσπλαγχνος. Θὰ ἔλεγγε τις, ὅτι ὠρῆσθη νὰ μὴ ὑπάρχοσιν ἐνδεεῖς εἰς Βαγδάτην. Καθ' ἐκάστην εἰς τὰς ἰσόγειους αἰθούσας τοῦ παλατίου του διέταξε νὰ διὰνέμῃται τροφὴ καὶ χρήματα, καὶ ἴδρυσεν φικανθρωπικὰ ἀστυλὰ διὰ τὰ βρέφη, τοὺς γέροντας, τὰς μητέρας, τοὺς ἀνάπηρους καὶ τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἐδαπάνησε οὕτω ἀνακούφιζον τοὺς ἀθρώπους πλέον τῶν ἐννέα δεκάτων τοῦ ἀπείρου αὐτοῦ πλοῦτος, περιεστειλε μάλιστα καὶ αὐτὰς τὰς δαπάνας τοῦ οἴκου του, καὶ αὐτὰς τὰς ἀθλιότητος. Εἶτα ἠγανάκτει κατ' αὐτῶν, ὅτι ἠγόλουν, ὅτι οὐδὲν ἐπέσπευσε νὰ νουσοκομῆται οὐδὲν κατῆλθε εἰς τὰς αἰθούσας, ἐνθά ἔτρεφε τοὺς ἐνδεεῖς.

Ἡμέραν τινὰ, ὅτε περιεπάτει ἐν τῇ πόλει, οἱ πτωχοὶ τὸν περιεκύκλωσαν, καὶ πάντες ἀνεκραύαζον, ὅτι εἰς αὐτὸν ὄφειλον τὴν ζωὴν, καὶ πλείστοι γονυπετούντες ἠσπᾶνοντὸ τὰς ἀμαξίας τοῦ κρασιπέδου του. Ἄλλ' ὁ Τουριρὶ ἐθυμῶσθη, ὡς ἀν' αἱ ἐνδείξεις αὐταὶ τὸν προσέβαλον ἢ τὸν ἐκαμνον νὰ πᾶσῃ.

Καὶ ὁ κῶς τὸν ἐθεώρει ὡς τὸν σεβαστότατον καὶ τὸν ἀγνώστου πάντων τῶν ἐν Περσίᾳ ζησαντῶν. Ὅτε ἠσθάνθη τὸν θάνατον πλησιάζοντα, ἀπεμάκρυνε πάντας τοὺς φιλοσόφους καὶ τοὺς ποιητὰς κρατήσας παρ' αὐτῷ δεκαπεντάετην νεανίδα, ἣν παρεκάλεσε νὰ μὴ τῇ ὀμιλῶ ποσῶ, ἀλλὰ μόνον νὰ τὸν βλῇ.

Ἀπέθανε. Οἱ πτωχοὶ — οἱ πρῶν πτωχοὶ — τῆς Βαγδάτης, ἠκολούθησαν τὴν κηδεῖαν του, στεναχίζοντες καὶ θρηνοῦντες.

Πέραν τοῦ Χρόνου, πέραν τοῦ χωρίου, πέραν τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου. Καὶ ποῦ λοιπὸν; Τὸ ἀγνώστῳ ὡς πάντες.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Τουριρὶ ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ Ὀρομάσθης, ὅπως κρηθῇ Ὁ Ὀρομάσθης τὸν ἠρώτησε.

— Τί ἐπραξας ἐπὶ τῆς γῆς; Ποῦ εἶνε τὰ ἔργα σου;

Ὁ Τουριρὶ ἠσυχώτατος ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν κρίσιν ἀπεκρίθη μετ' εἰλικρινείας καὶ μετριοφροσύνης.

— Βεβαίως ὑπῆρξα ἀδύνατος, ἀθρώπος ὢν. Καθηδυνόμην εἰς τὰς ὠραίας γραμμάς, τὰ ὠραία χρώματα, τοὺς ἦχους, τὰ ἀρώματα καὶ τὰ μάταια παίγνια τοῦ λόγου. Ἀλλὰ διὰ τῶν χρημάτων μου ἴδρυσαν νοσοκομεία, καὶ ἔδωσα τὰ ἐννέα δεκάτα τῶν ὑπαρχόντων μου τοῖς πτωχοῖς, κρατήρας δι' ἑμαυτὸν τὸ δέκατον μόνον.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ὁ Ὀρομάσθης, ὅτι δὲν ὑπῆρξας κακός, καὶ μάλιστα ἐφάνης πολλακίς ἥπιος. Ἐν τούτοις τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν Παράδεισόν μου. Ἡ ψυχὴ σου θὰ κατέλθῃ καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ σώματι, καὶ θὰ ζῆσῃ ἕτερον ἐπὶ γῆς βίον, ὅπως ἐξαγινισθῇ, καὶ λαβῆς διδάγματα.

Ὁ Τουριρὶ καταπληκτος ἠρώτησεν.

— Τί ἔγω λοιπὸν νὰ ἐξελεύσω, Κύριε; — Σύνεθε εἰς σεαυτὸν, εἶπεν ὁ Ὀρομάσθης, καὶ εἰ μάλλον γνῶθι σεαυτὸν. Τί διενόεισας, ὅτε διένεμα εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ ἀγαθὰ σου; Καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συνήνησας τὸν γηραῖον ἐπαίτην καὶ τὴν ὠχρὰν γυναῖκα καὶ τὸν ἀνευ ποδῶν καὶ χειρῶν ἀνδρᾶ, τί συνησθάνησας; — Ἀπεῖρον εὐσπλαγχνίαν διὰ τὸ ἀθρώπινον ἄλγος.

— Ψευδεῖσαι. Ἡ θεὰ τῶν τῶ πρῶτον σοὶ ἐπροξένησε κακὴν ἐκπληξίν. Σοὶ ὑπενθόμιζε δυσἀρέστως τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀλγους καὶ τῆς ἀθλιότητος. Εἶτα ἠγανάκτει κατ' αὐτῶν, ὅτι ἠγόλουν, τοὺς ὀφθαλμοὺς σου διὰ τῆς ρυπαρότητος καὶ τῆς ἀσχημίας τῶν. Ἐδυσχεραίνεις ἀκόρη ἐπὶ τῷ ἐξουτελισμῷ καὶ τῇ ταπεινώσει, μεθ' ἧς σὲ ἰκέτευον καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ αὐτῶν ἰκεσίᾳ, καὶ προσέριπτες αὐτοὺς τὴν ἐλεημοσύνην μετ' ἀγανακτικῆς. Τοσοῦτον δὲ κατερόνεις τῶν δυστυχῶν, ὥστε ἡμέραν τινὰ δὲν ἠδυνήθης νὰ ὑποφέρῃς τὴν ἐνδειξίν τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν, διότι ἡ χυδαίότης τῶν κοινῶν διαχύσεων σὲ ἐξηρέθισε, καὶ ἡ λεπτότης τῆς καλαισθησίας σου ἠρῆσθη εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκεῖνους τὸ δικαίωμα, νὰ σοὶ ἀποδείξωσι διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν, ὅτι δὲν ἦσαν ἀνάξιοι τῶν εὐεργεσιῶν σου. Ἡνάγκασας σεαυτὸν νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὴν ἀθλιότητα, μόνον διότι ἐκρινας, ὅτι αὐτῇ ἐρύπαινε τὸν κόσμον μετ' ἠτιμᾶζε τὴν ζωὴν.

Ἀλλὰ, σοὶ τὸ λέγω ἐγὼ, ὁ ἐτάλων τὰς συνειδηθείς μισεῖ καὶ βδελύσσεται τὴν ἐλεημοσύνην σου. — Ὁ Ἀριμάνης εἶμαι ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Ὀρομάσθης.

— Σὺ, Κύριε; — Εἶμαι καὶ Ἀριμάνης, ὁ Ὀρομάσθης τὸ ἀγαθὸν δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ ἀλλοθεν ἢ ἐκ τοῦ κακοῦ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀρετὴ ἐκ τοῦ ἀλγους.

— Σὺ, Κύριε; — Εἶμαι καὶ Ἀριμάνης, ὁ Ὀρομάσθης τὸ ἀγαθὸν δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ ἀλλοθεν ἢ ἐκ τοῦ κακοῦ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀρετὴ ἐκ τοῦ ἀλγους.

— Σὺ, Κύριε

—Τούτο, Κύριε, εύρισκεις ως τόξιστον; —Μη βλασφήμι. Τό κακόν θά πά-
 ρέλθῃ. Ὑπάρχει μόνον, ὅπως γεννήσῃ τὴν
 εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀρετὴν. Ὅταν ἡ γῆ, ἐνθα
 γίγνεται ἡ δοκιμασία, ἐκλίπη, ὅταν πᾶσαι
 αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων θά εἶνε μετ' ἐμοῦ,
 θά φανῇ, ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε τὸ κακόν.

—Τούτο εἶνε παράδοξον, εἶπεν ὁ Του-
 ριρί. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ συμπεράνω περὶ
 ἐμαυτοῦ; Ὅποιον αἰσθημα ἠδύναντο νὰ
 μοι ἐμπνεύσω ἐντέλῃ καὶ ἀπαρέσκοντα
 πρόσωπα, καὶ τί ἄλλο ὄφειλον ὑπὲρ αὐ-
 τῶν νὰ πράττω, ἢ νὰ ἀνακουρίζω τὴν ἀ-
 θλιότητά των;

—Ἰνα διδάχθῃς τούτο, σὲ στέλλω
 πάλιν εἰς τὴν γῆν.

— Ἀλλὰ, Κύριε...
 Ὁ Τουριρί δὲν εἶπε τελείωσιν τὸν λό-
 γον, καὶ τὸ πᾶν ἀβυσσος...

Γ

Οὐδὲν ἀπλούστερον καὶ θλιβερώτερον
 τῆς ζωῆς τοῦ Τουριρί.

Ἐγεννήθη ἐκ πτωχοτάτων ἐργατῶν.
 Παιδίον ὦν κακῶς ἐτρέφετο, καὶ συνεχῶς
 ἐδέετο. Ἐμαθε τέχνην τινὰ, δι' ἧς μετὰ
 κόπου ἀπέζη, καὶ εἶχε μὲν τὰς ἀρετὰς
 πτωχοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' οὐχὶ τὴν ὑπερ-
 βανίαν καὶ τὴν λεπτότητα, αἵτινες εἶνε
 ἡ πολυτέλεια τῆς ψυχῆς.

Ἐπαυδρεύθη, ὅπως μὴ εἶνε μόνος. Ἡ
 ἐργασία ὅμως πολλάκις ἐπέλειπεν αὐτῷ, ἡ
 δὲ γυνὴ καὶ τὰ δύο αὐτοῦ τέκνα ἀπέθανον
 ἐκ τῆς ἀθλιότητος. Ἡμέραν τινὰ, πεσὼν ἐκ
 τινος ἰκρύματος, καὶ κακῶς θεραπευθεὶς,
 ἔμεινε χωλός, ἔχων τὴν μίαν χεῖρα παρά-
 λυτον καὶ ἀνίατον εἰς τὴν ἐτέραν πληγῆν.

Ἡναγκάσθη νὰ ἐπαυτῇ. Τὸ πρῶτον τῷ
 ἐράνῃ τοῦτο κακόν, αἰσχος, δὲν ἐτόλμα
 νὰ ἐπιμείνῃ, καὶ σχεδὸν πάντοτε οὐδὲν ἐ-
 λάμβανε· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐπῆλθεν ἡ
 συνήθεια ἐκ τῆς διαρκῶς τεταμένως χει-
 ρός, τῶν ταπεινῶν θέσεων, τῶν παρατετα-
 μένων ἰκτασιῶν, ὑφ' ὧν ἐνοχλούμενος ὁ
 διαβάτης παρέχει τὴν ἑαυτοῦ συνδρομήν.
 Ἐκτοτε ἐλάμβανε πᾶν ὅ,τι τῷ ἦτο ἀ-
 ναγκαῖον, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

Καὶ μὴ ἔχων οὐδεμίαν χαρὰν ἐν τῷ
 κόσμῳ, ὅτε ἔχον ἐμμενον δηνάριον τινα, ἐμε-
 θύσκετο διὰ τινος πνευματώδους ποτοῦ.
 Νεανίς τις πτωχοτάτη, κατοικοῦσα
 παρ' αὐτῷ, τὸν εὐσπλαγχνίσθη. Ἐκάστην
 πρῶταν ἤρχετο, καὶ ἔλυε τὴν πληγῆν τοῦ
 Τουριρί, τῷ παρεσκεύαζε τὴν κλίνην, τῷ
 προσητίμαζε τὴν σούπαν, τῷ ἐδιόρθωνε τὰ
 ἐνδύματα, οὐδεμίαν δὲ ταῦτα αἰτούσα
 ἀμοιβήν.

Ἐκαλεῖτο Κρίκα· καὶ δὲν ἦτο μὲν ὠ-
 ραία, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν τόσον ἀγα-
 θοί, ὥστε ἤρεσκετό τις νὰ βλέπῃ αὐτούς.

Καὶ χωρὶς νὰ εἰζεύρῃ διὰ τί, ὁ Τουριρί
 παρεφύλαττεν ἐκάστην πρῶταν ἐκ τοῦ πε-
 νιχοῦ κραδάτου τοῦ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν
 ἡ Κρίκα, ἐγειρομένη, θά ἐφαίνετο εἰς τὴν
 θύραν του.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Τουριρί ἐπῆ-
 ρται κατὰ τὴν συνήθειαν, πλούσιός τις ἀ-
 νὴρ ἔρριψε μετ' ἀποστροφῆς αὐτῷ χρυ-
 σοῦν νόμισμα.

—Ταυτοχρόνως ὁ Ὀρμασθὴς ἐπέτρεψεν,
 ὥστε ἡ ψυχὴ τοῦ Τουριρί νὰ ἐνθυμηθῇ,
 ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ ψυχὴ τοῦ Τουριρί.

Καὶ ὁ Τουριρί βλέπων τὸ μῖσος ἐν τῷ
 βλέμματι τοῦ πλουσίου ἀνθρώπου, ὅστις
 τὸν ἤλθει, ἐνόησε, διὰ τί καταδικάσθη ὑπὸ
 τοῦ Ὀρμασθου.

Ἐνόησεν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὡσαύτως ἐν τῇ
 προτέρα αὐτοῦ ζωῇ ἐμίσει ἐλεῶν, τοὺς
 ἀθλίους διὰ τὸν ἐξουτελισμὸν καὶ τὴν
 ἀσχημίαν των, ἦτοι διὰ πράγματα, δι' ἃ
 οὐδαμῶς ἦσαν αὐτοὶ ὑπεύθυνοι.

Τὴν πρῶταν τῆς ἐπαύριον, ὅτε ἡ Κρίκα
 ἦλθεν, ὅπως τῷ δέσῃ τὴν πληγῆν, προσέ-
 βλεψεν εἰς αὐτήν, καὶ εἶδεν, ὅτι ἐπραττε
 τοῦτο ἀνευ ἀνδίας, καὶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ
 τῆς ἔμεινον πάντοτε ἀγαθοὶ καὶ ἡμεῖοι.
 Καὶ τότε παρετήρησεν, ὅτι ἡ νεανίς
 αὕτη, ἦτις τὸν περιποιεῖτο χωρὶς νὰ τὸν
 ἀποστρέφεται, εἰ καὶ ἦτο φρικωδέστατος
 μεταξύ τῶν ἀθλίων, ἡ νεανίς ἦτο ἀλη-
 θῶς ἀγαθὴ, ἀληθῶς ἀγία.

Ὅτε ἐτελείωσε τὸν ἐπίδεσμον τῆς ἡ-
 σπασθῆν τὴν χεῖρα ἡσύχως, καὶ ἔκλαυσε.

Καὶ ὁ Ὀρμασθὴς τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἀπο-
 θάνῃ ἐν γαλήνῃ κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα.

—Τὶ ἐδιδάχθης; ἠρώτησεν ὁ Ὀρμα-
 σθὴς τὴν ψυχὴν τοῦ Τουριρί.

—Ἰδοῦ, Κύριε. Πρέπει τις νὰ ἐλεῇ
 τοὺς πτωχοὺς ταπεινῶς, ὁρπεὶ νὰ ἐσχωρῇ
 εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἐνδοθῶν, νὰ μὴ κατα-
 φρονῇ αὐτῶν διὰ τὴν ταπεινάσιν καὶ τὴν
 ἔλλειψιν ψυχικῆς δυνάμεως, εἰς τὰ ὅποια
 καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ θά περρηχόμεθα, ἂν εἰς
 τὰς αὐτὰς εύρισκόμεθα ἀνάγκας. Νὰ ἀ-
 γαπῶμεν αὐτούς, τοὺς ἀλλοτρίους διὰ τὴν
 ὑποταγήν των, αὐτούς, οἵτινες, ἂν συνή-
 λον τὸν θυμὸν των, θά ἠδύναντο νὰ ἐξα-
 λείψωσι τοὺς πλουσίους ἀπὸ τῆς γῆς,
 καὶ νὰ ἐξετάσωμεν ἂν ὄντως δὲν ὑφίσταν-
 ται ἐν αὐτῇ λείψανα εὐγενείας καὶ ἀξιο-
 πρεπείας. Καὶ πρέπει νὰ προσφέρῃ τις εἰς
 αὐτούς τὴν βοήθειαν ἐν ταπεινοφροσύνῃ·
 πρέπει ὅπως ὑπομένει τις τὰς ἰδίαις αὐτοῦ
 συμφορὰς, νὰ ὑπομένῃ καὶ τὰς τοῦ πλη-
 σίου, ὅσον καὶ ἂν ἡ ἀθλιότης αὐτῶν προ-
 κρούει εἰς τὴν καλαισθησίαν του. Πρέ-
 πει βοηθῆν αὐτούς νὰ μὴ ἐπανίστα-
 ται κατὰ τῆς ἀθλιότητος ταύτης, ἀλλὰ
 νὰ παραδέχεται αὐτήν, ὅπως παραδέχε-
 ται τὰς ἀποκρύφους βουλὰς ἐκείνου, ὅ-
 στις μόνος γινώσκει τὸν λόγον παντός
 πράγματος. Διότι ὁ σκοπὸς τοῦ σύμπαν-
 τος οὐδαμῶς εἶνε ἡ προαγωγή τοῦ ἐξωτε-
 ρικοῦ κάλλους τοῦ ἀγαθοῦ.

—Σχεδὸν εἶνε, ὅπως λέγει, εἶπεν ὁ Ὀρ-
 μασθὴς. Δούλε ἀγαθὴ, εἰσελθε ἐν εἰρήνῃ.
 JULES LEMAITRE

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙΩΝ
 (Συνέχεια)

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΓΕΓΥΜΜΕΝΩΝ ΔΙΩΘΩΝ

Τὰ ἀντικείμενα τῶν γεγλυμμένων λί-
 θων, ἐξαιρέτως τῶν εἰκόνων καὶ τῶν φαν-
 τασιωδῶν συνθέσεων, ἠρῶντο ἐκ τῆς μυ-
 θολογίας τῶν ἡρωϊκῶν περιόδων, καὶ ἐκ τῶν
 ἱστορικῶν γεγονότων. Μεγάλην πρῆπει νὰ

καταβάλλωμεν προσοχὴν, ἐξετάζοντες τὸ
 ἀντικείμενον ἂν εἶνε συμφώνον πρὸς τὰς
 τελετάς, τοὺς μύθους καὶ τὰς μέχρας ἡμῶν
 διασωθείσας παραδόσεις, καὶ ἂν τὰ προ-
 σόντα καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν εἰκόνων συμ-
 φωνοῦσιν ἀκριβῶς πρὸς τὰ παρεπόμενα
 σύμβολα. Παρατηρητέον ὅμως, ὅτι μυ-
 θολογικὰ ἀντικείμενα ἀγνώστου ἢ δυσκό-
 λου ἐξηγήσεως ἐπεξηγοῦνται μᾶλλον ὑ-
 πὲρ τῆς ἀρχαιότητος τῶν λίθων. Οἱ Αἰ-
 γυπτίαι ἀπεικονίζον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῶν
 τὰς θρησκευτικὰς ιδέας τῶ ἐθνους των.
 Τόσονδ' ἀπειροσ εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν σκαρ-
 βων τούτων, ὥστε ἀποκλείει τὰς ἐπανει-
 λημμένας ἀπομιμήσεις, πλὴν σπανίων τι-
 νῶν· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ ἀσυντα-
 ξία καὶ ἡ ἔλλειψις γνώσεως ἐν τοῖς ἐνεπι-
 γράφοις συμβόλοις ἐλέγχει τὴν παραποίη-
 σιν. Ὡς πρὸς τοὺς Ἑτρούσκους τὸ εἶδος τῆς
 ἐργασίας αὐτῶν εἶνε τύπος ἀσθεντικότη-
 τος, δυσκόλως γινόμενος μιμητός. Οἱ Ἕλ-
 ληνες ἠσυχολοῦντο ἐπὶ ἀντικειμένων ἐκ τῆς
 μυθολογίας ἢ τῶν ἡρωϊκῶν συμβάντων,
 σπανίως δὲ ἐπὶ συμβεβηκότων συγγράμ-
 μων. Ἐν Ρώμῃ οἱ τεχνίται κατεγίνοντο καὶ οὐ-
 τοι ἐπὶ Ἑλληνικῶν ἀντικειμένων, ἐὰν δὲ
 παρίστανε τῆς Ρωμαϊκῆς ἱστορίας, ἀνε-
 μίγνουν πάντοτε τὴν ἀλληγορίαν μετ' αὐ-
 τῆς ἢ δὲ ἀπουσία ἀλληγορικῶν ἀντικει-
 μένων ἐν τοιούτου εἶδους λίθους καθίστη-
 ναι αὐτοὺς λίαν ὑπόπτους.

Ἐνταῦθα δραττόμενοι τῆς ἀπειροῦ πεί-
 ρας καὶ τῆς βαθείας κριτικῆς γνώσεως
 τοῦ κ. King, μνημονοῦμεν ἐκ τοῦ περὶ
 τῶν ἀρχαίων λίθων* συγγράμματός του
 μέρος συνοπτικὸν ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων
 τῶν ἐν γένει ἐπὶ τῶν γεγλυμμένων λίθων
 ἀπαντῶντων. Ἐν πρώτοις, οὐδεμίαν πρὸς
 τοῦτο ὑπαρχούσης ἀντιρρήσεως, εἰσὶν ἀ-
 πεικονίσεις τῆς Νίκης εἰς παντοσείδεις
 στάσεις, ἀπὸ τῆς καλλιτέρας ἐποχῆς μέ-
 χρι τῆς δι' ἀκόμψων ἐγκοπῶν δηλουμένης
 καταπτώσεως τῆς τέχνης. Συχνόταται ἐ-
 πίσησις εἶνε καὶ αἱ Νεμέσεις, διακρινόμε-
 ναι τῆς Νίκης ὡς πάντοτε κρανοφόροι,
 καὶ ἀνὰ χεῖρας ἔχουσαι χαλινὸν ἢ μαστί-
 γιον. Εἶτα ἔρχεται ἡ Ἀφροδίτη. Οἱ ἔρω-
 τες ὡς ἀναγκαῖα συνέπεια ἀφθονοῦσι ἐν
 τοῖς λίθοις, εἰς διαφόρους στάσεις ὑπὸ
 τῶν τεχνιτῶν σχεδιαζόμενοι. Εἶτα ἔρ-
 χεται ἡ Ἀθηνᾶ, ἦτις, ὡς εἰκάζεται
 ἐκ τοῦ τρόπου τῆς γλυφῆς, ἦτο ἡ
 θεὰ, ἡ ἐνασχολοῦσα τοὺς ὑπὸ τὴν Φλα-
 βιανῆν οἰκογενεῖαν τεχνίτας. Ἡ Ρώμη
 (Roma) διακρινομένη τῶν προσηγομένων
 ὡς καθήμενη ἐπὶ θρόνου καὶ κρατοῦσα
 σφαιραν, εἶνε συχνοτάτη, ἰδίως ἐν λίθοις
 μεταγενεστέρως περιόδου. Μετὰ ταύτην,
 συχνάκις ἀπαντᾶται ὁ Βάκχος ὡς νέος,
 γέρον, γενειοφόρος, ἀγένητος, ὁ Διόνυσος,
 ὁ Ἰνδικός, ὁ Liber Pater τῶν Ρωμαίων,
 μετὰ τῶν Σειληνῶν, Βακχῶν καὶ Σατύ-
 ρων, μὲ διαφόρους μορφὰς καὶ κεφαλὰς,
 ἐπὶ παντοσείδων λίθων. Καὶ ὁ Ἑρμῆς, σύ-
 χνάκις ἀπαντᾶ, τοῦ Θεοῦ τῶν κέρδους
 εὐνοουμένου πιθανώτατα εἰς πᾶσας τὰς
 ἐποχάς. Ὁ Ἡρακλῆς ὡς Θεότης, ἢ προ-

* C. W. King's Antique Gems.

στασία τῆς ὁποίας ἐπερεῦτυχίαν, ἠύναστο
 ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἰδίᾳ τῶν τῆς Μέσης Αἰ-
 κρατορίας. Ἡ προτομὴ τοῦ Διός, ἀσυνή-
 θως ἀπαντᾶται κατὰ μέτωπον, εἶνε συ-
 χνοτάτη, ἀσυνήθως ὅμως ὀλόκληρος κα-
 θήμενος ἐπὶ θρόνου. Ὁ Σάραπις, ἡ λα-
 τρεία τοῦ ὁποίου ἦτο τόσον παγκόσμιος
 κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοκράτορας,
 ἀριθμεῖ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν γλυφῶν
 τῶν παριστάων τὸν Δία. Μετὰ τὸν Σά-
 ραπιν ὑπὸ ἔποψιν δημοτικότητος ἔρχεται
 ὁ Ἀπόλλων μετὰ τῶν συμβόλων αὐτοῦ
 ἰδίᾳ τῆς λύρας, ὑπὸ πολλοὺς τύπους πα-
 ριστανόμενος. Ὁ Ἄρης οὐδόπως εἶνε ἀ-
 συνήθης ἐπὶ Ρωμαϊκῶν λίθων. Ἡ Ἀθήμη-
 τρη δὲν ἀπαντᾶ συχνάκις. Ἡ Ἄρτεμις
 συνηθέστερον καὶ αὐτῆς τῆς Ἡρᾶς Ὁ
 Ποσειδῶν εἶνε σπανιώτερος, εἶτι πλεόν
 δὲ ὁ Κρόνος καὶ ὁ Ὑφαιστός. Ὁ Millin
 παρετήρησε εἶδος τῆς συναφείας μεταξύ
 τῶν χρωμάτων, τῶν ὦν γίγνεται χρῆσις
 λίθων, καὶ τῶν εἰκονιζομένων ἀντικειμέ-
 νων. π. χ. διὰ τὴν ἀναδυομένην Ἀφρο-
 δίτην οἱ τεχνίται ἐχρῶντο τῷ θαλασσίῳ
 κυανῷ χρωματι, διὰ τὸν Βάκχον τῷ ἀ-
 μεθύστῳ, διὰ τὸν Ποσειδῶνα καὶ τοὺς
 Τρίτωνας τῷ βερύλλῳ, διὰ τὴν Περσε-
 φόνην μελανῷ τινὶ λίθῳ, διὰ τὸν Μαρ-
 σῶνα ἐνδερόμενον ἐρυθρῷ ἰάσπιδι. Ὁ κα-
 νὼν ὅμως οὗτος δὲν ἐτηρεῖτο αὐστηρῶς.

Συχνάκις ἀπαντᾶ μεγάλη ποικιλία
 προσοπίδων, χιμαίρων, καὶ φαντασιῶν
 παντοσείδων εἰς τὸν δεύτερον αἰῶνα ἀνη-
 κουσῶν.

Ἐπὶ τῶν Ἑτρούσκικῶν λίθων τὸ μέγα
 μέρος τῶν εἰκονιζομένων εἶνε ζῶα, ἰδίᾳ δὲ
 ἐν τῇ ἀκόμψῳ ἐκείνῃ τάξει, ἡ καταγωγή
 τῆς ὁποίας ἀποδοτέα εἰς τοὺς γλύπτας
 τοῦ ἔθνους τούτου. Κατὰ τοὺς Ρωμαίκοις
 χρόνους συνήθη ἀντικείμενα ἦσαν ὁ λέων
 καὶ ὁ ταῦρος, εἶτα δὲ διάφορα εἶδη κυ-
 νῶν καὶ ὁ κάπρος. Μεταξὺ τῶν πτηνῶν
 ἀπαντᾶται συχνότερον ἀετοὶ μετὰ ποικί-
 λων ἐμβλημάτων. Ὅλων ὅμως τῶν ἀντι-
 κειμένων προτύμων τὰ πρόσωπα. Ἡ
 Ἑλληνικὴ περίοδος ἀφῆκε ἡμῖν μεγαλο-
 πρεπεῖς τινὰς εἰκόνας, σπανίας ὅμως, πι-
 θανώτατα γλυφόμενας δι' ἀποκλειστικὴν
 χρῆσιν ἀτόμων καὶ δι' ἰδίαν αὐτῶν σφρα-
 γίδα. Κατὰ τὴν Ρωμαϊκὴν περίοδον ση-
 μεῖον χρησιμότητος ἐθεώρουν νὰ φέρωσι
 τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀυτοκράτορος, τοιαῦται
 δ' ἀπαντᾶται κάμπολλαι μέχρι τῶν χρόνων
 τοῦ Καρακάλλα, πολλὰι τῶν ὁποίων καὶ
 ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος εἰσὶν ἀτε-
 λέσταται, κατὰ σκευὴν ἐκείνην ἐν εὐθύῃ
 τιμῇ πρὸς χρῆσιν τῶν ἀξιοματικῶν καὶ
 τῶν πτωχοτέρων τάξεων.

ΠΑΥΣΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΤΑΛΟΓΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

Οὐ μόνος ὡς σφραγίδας ἀλλὰ καὶ πρὸς
 στολισμὸν τῶν πολυτιμοτέρων τεχνιτῶν
 ἔργων καὶ τῶν θρησκευτικῶν σκευῶν, με-
 τεχειρίζοντο τοὺς γεγλυμένους λίθους.
 Ἑλληνικὴ ἐπιγραφή ὑπὸ τοῦ Chandler
 δημοσιευθεῖσα, καὶ ἦτις ἦτο ἡ δημοσία ἀ-
 πογραφή τοῦ ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ τοῦ Παρ-
 θενῶνος κατακειμένου θησαυροῦ, σαφῶς

καταδείκνυσιν, ὅτι μέρος τούτου ἀποτε-
 λουν οἱ γεγλυμένοι λίθοι. Χρυσῶν κέρ-
 ρας Ἀμαλθείας, λίθους κεκοσμημένους, ἐδόθη
 ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου τῷ ἐν Ρώμῃ ναφ τῆς
 Ὀμονοίας, ἡ δ' εὐχλωπία τοῦ Κικέρωνος
 κατὰ τοῦ Βέρρου περιφανῆ κατέστησε λα-
 χίαν τινὰ ἀναγλύφους καὶ γλυφῆς κε-
 κοσμημένην, προωρισμένην δὲ ὑπὸ τοῦ
 βασιλέως Ἀντιόχου διὰ τὸν ναὸν τοῦ
 Καπιτωλίου Διός. Κατὰ τὸν Πλίνιον καὶ
 Σουητώνιον, ὁ Καίσαρ καὶ ὁ Μάρκελλος
 ἀφίερσαν συλλογὰς γεγλυμμένων λίθων
 εἰς τοὺς ἐν Ρώμῃ ναοὺς τῆς Ἀφροδίτης
 καὶ τοῦ Παλατίου Ἀπόλλωνος. Ἐτέρα
 συλλογὴ, ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μεθριδάτου
 σχηματισθεῖσα, ἐφημιζέτο διὰ τὴν μεγα-
 λοπρέπειαν Πλουσίας συλλογᾶς κατ'
 αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους χρόνους εἶχον
 ἐν Ρώμῃ καὶ ὁ Πομπήσιος καὶ ὁ Σκαῦρος.
 Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, ὅτι ὁ πρῶτος κά-
 τοχος πλουσίας συλλογῆς λίθων ἐν Ρώμῃ
 ἦτο ὁ Σκαῦρος. Κατὰ τὴν Βυζαντινὴν
 Ἀυτοκρατορίαν γεγλυμένοι καὶ πολυτι-
 μοὶ λίθοι ἦσαν ἐν χρῆσει πρὸς κόσμον
 τῶν ἐνδυμάτων τῶν ἡγεμόνων, τῶν κυ-
 ρίων καὶ τῶν πλουσιῶν ἰδιωτῶν κατὰ τὴν
 Μεσαιῶνα ἐζητοῦντο ὡσαύτως, ἐνῶ ἄλλα
 ἀρχαῖα μνημεῖα περιεφρονοῦντο ἢ ἡγνο-
 οῦντο. Ἡ σφραγὶς τοῦ βασιλέως Πεπίνου
 ἦτο ἀρχαῖος λίθος, φέρων γεγλυμμένον
 Βάκχον, ἡ δὲ τοῦ Μεγάλου Καρόλου Σά-
 ραπιν. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ κειμήλια, αἱ
 λειψανοθήκαι, αἱ θῆκαι τῶν ἁγίων, τὰ
 καλύματα τῶν βιβλίων, λίθοις ἐκο-
 σμοῦντο τὰ ἐθνικὰ δὲ ταῦτα μνημεῖα,
 τὰ ἀσέβη μαλλον, προσέθετον λαμπρότητα
 εἰς τὴν θρησκευτικὴν λατρείαν. Ἡ δια-
 τήρησις μεγάλου ἀριθμοῦ γεγλυμμένων
 λίθων, μάλιστα τιμῶν λαμπροτάτων, ὁ-
 φείλεται τῷ ἔθμῳ τούτῳ. Κατὰ τὸν 13^{ον}
 αἰῶνα προσπαθεῖται καταβλήθησαν πρὸς
 ἀναγέννησιν τῆς λιθογλυφίας ἀνὰ τὴν
 Δύσιν. Ἡ τέχνη αὕτη, ἡ μὴ ἐντελὸς λη-
 σμονηθεῖσα ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπέ-
 σκέφθη κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμ-
 μάτων τὴν Ἰταλίαν, ὅπου οἱ Μεδίκοι τὴν
 ἐδέχθησαν μετὰ γενναϊότητος, δι' ἣν εὐ-
 γνωμᾶναι αὐτοῖς ἡ ἀνθρωπότης. Ἰδιαιτέ-
 ραν βλασ ἐπέδειξαν πρὸς τοὺς γεγλυμέ-
 νους λίθους κλίαι, οἱ δ' αὐλικοί, ὅπως
 κληκεῖται τοὺς κυρίους, δέδωκαν ταῦ-
 τὴν. Ὁ Giovanni καὶ ὁ Domenico ὑπέ-
 ρεχον εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς τέχνης ταύτης
 λίαν εὐνοουμένης τότε. Ὁ μὲν πρῶτος ἐ-
 γλυψε τορεύματα, ὁ δὲ δεύτερος ἐν ἀνα-
 γλύφῳ, ἀλλὰ μετὰ τῶσαύτης ἐπιτυχίας,
 ὥστε ἐγένοντο γνωστοὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὁ
 μὲν ὑπὸ τὸ ὄνομα Giovanni di Corna-
 line, ὁ δὲ ὑπὸ τὸ Domenico di Cameli.

καταδείκνυσιν, ὅτι μέρος τούτου ἀποτε-
 λουν οἱ γεγλυμένοι λίθοι. Χρυσῶν κέρ-
 ρας Ἀμαλθείας, λίθους κεκοσμημένους, ἐδόθη
 ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου τῷ ἐν Ρώμῃ ναφ τῆς
 Ὀμονοίας, ἡ δ' εὐχλωπία τοῦ Κικέρωνος
 κατὰ τοῦ Βέρρου περιφανῆ κατέστησε λα-
 χίαν τινὰ ἀναγλύφους καὶ γλυφῆς κε-
 κοσμημένην, προωρισμένην δὲ ὑπὸ τοῦ
 βασιλέως Ἀντιόχου διὰ τὸν ναὸν τοῦ
 Καπιτωλίου Διός. Κατὰ τὸν Πλίνιον καὶ
 Σουητώνιον, ὁ Καίσαρ καὶ ὁ Μάρκελλος
 ἀφίερσαν συλλογὰς γεγλυμμένων λίθων
 εἰς τοὺς ἐν Ρώμῃ ναοὺς τῆς Ἀφροδίτης
 καὶ τοῦ Παλατίου Ἀπόλλωνος. Ἐτέρα
 συλλογὴ, ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μεθριδάτου
 σχηματισθεῖσα, ἐφημιζέτο διὰ τὴν μεγα-
 λοπρέπειαν Πλουσίας συλλογᾶς κατ'
 αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους χρόνους εἶχον
 ἐν Ρώμῃ καὶ ὁ Πομπήσιος καὶ ὁ Σκαῦρος.
 Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, ὅτι ὁ πρῶτος κά-
 τοχος πλουσίας συλλογῆς λίθων ἐν Ρώμῃ
 ἦτο ὁ Σκαῦρος. Κατὰ τὴν Βυζαντινὴν
 Ἀυτοκρατορίαν γεγλυμένοι καὶ πολυτι-
 μοὶ λίθοι ἦσαν ἐν χρῆσει πρὸς κόσμον
 τῶν ἐνδυμάτων τῶν ἡγεμόνων, τῶν κυ-
 ρίων καὶ τῶν πλουσιῶν ἰδιωτῶν κατὰ τὴν
 Μεσαιῶνα ἐζητοῦντο ὡσαύτως, ἐνῶ ἄλλα
 ἀρχαῖα μνημεῖα περιεφρονοῦντο ἢ ἡγνο-
 οῦντο. Ἡ σφραγὶς τοῦ βασιλέως Πεπίνου
 ἦτο ἀρχαῖος λίθος, φέρων γεγλυμμένον
 Βάκχον, ἡ δὲ τοῦ Μεγάλου Καρόλου Σά-
 ραπιν. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ κειμήλια, αἱ
 λειψανοθήκαι, αἱ θῆκαι τῶν ἁγίων, τὰ
 καλύματα τῶν βιβλίων, λίθοις ἐκο-
 σμοῦντο τὰ ἐθνικὰ δὲ ταῦτα μνημεῖα,
 τὰ ἀσέβη μαλλον, προσέθετον λαμπρότητα
 εἰς τὴν θρησκευτικὴν λατρείαν. Ἡ δια-
 τήρησις μεγάλου ἀριθμοῦ γεγλυμμένων
 λίθων, μάλιστα τιμῶν λαμπροτάτων, ὁ-
 φείλεται τῷ ἔθμῳ τούτῳ. Κατὰ τὸν 13^{ον}
 αἰῶνα προσπαθεῖται καταβλήθησαν πρὸς

της εργασίας εν τοις αποδομένοις τῷ Ἀδελφῷ ἔργοις ἀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐτίθητο ἐπὶ γερλυμμένων λίθων, οἵτινες ἦσαν ἀντίτυπα τῶν ἔργων του.

ΓΝΑΙΟΣ. (Gnaius ἢ Gnaeus). Ἀθλητὴν ἀλείφοντα ἑαυτὸν ελαίῳ. (Nicolo. Βιβλιοθήκη Παρισίων). Ἀθλητὴν κρατοῦντα στελεγγίδα. Σάρδ. (Rendorp). Διομήδην ἀρκάζοντα τὸ Παλλάδιον. Σάρδ. (Dorham). Γυναικίαν κεφαλὴν, ἣν ὁ Braccio ὑποθέτει τῆς Κλοπατρῆς. Σάρδ. (Collegio Romano). Κεφαλὴν Θηρέως, δέρματι ταύρου κεκαλυμμένην. Τὸ ὄνομα ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Πίγληρ. (Ἀριστοτέλειον). Κεφαλὴ νέου Ἑρακλέους. Βήρυλλος. (Strozzi).

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ. (Ἐξ Αἰτίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας). Κεφαλὴ Ἀγούστου. Ἀμέθυστος. (Blacas). Προτομὴ Ἀγούστου. Ἀμέθυστος. (Thoms). Κεφαλὴ Δημοσθένους. Ἀμέθυστος. (Ludovisi). Κεφαλὴ Ἰούς. Σάρδ. (Poniatowsky). Ἐρμῆς κρατῶν κεφαλὴν κριοῦ. Σάρδ. (Devonshire). Ἐρμῆς ὡς θεὸς τῶν ναυτιλλομένων. Σάρδ. Λόρδος; Holderness). Θηρεύς τειθεὶς τὴν χεῖρα ἐπὶ ἀσπίδος, φερούσης τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης. Σάρδ. (Νεάπολις). Διομήδης ἀρκάζων τὸ Παλλάδιον. Σάρδ. (Devonshire).

ΕΠΙΤΥΓΧΑ. (*Ἐπιτυγχάνων). Εἰκόνα τοῦ Γερμανικοῦ ἢ Μαρκέλλου. Σάρδ. (Blacas). Βιλλερεφόντης καὶ Πήγασος. ΕΠΙ. Σάρδ. (Arago). Ἀποδέχεται τῷ Ἐπιτυγχάνωνι ὑπὸ τοῦ Visconti.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ ΑΙΓΕΑΟΣ ΕΠΙ. (Εὐτυχῆς, μαθητὴς ἢ υἱὸς τοῦ Διοσκουρίδου). Προτομὴ Παλλάδος Ἀμέθυστος. (Μάλμπορο).

ΣΟΛΩΝΟΣ ΣΟΛΩΝ ΕΠΟΙΕΙ. Κεφαλὴν Μεδούσης. Χαλκηδόνειος. (Blacas). Διομήδην κύριον τοῦ Παλλάδιου. Σάρδ. (Blacas). Εἰκόνα φαλακρῶν ἀνδρῶν. Σάρδ. (Ludovisi). Κεφαλὴν Μαικήνα. Τοπάζιον. (Φλωρεντία). Προτομὴν Βάχης. Σάρδ. (Gori). Νίκην ἄπτερον θύουσαν ταύρον. Γεμάχων Σάρδ. (Stosck). Νίκην, περρωτὴν, ἱππιμαίνην. Σάρδ. (H. Westropp).

(Ἐπιταφίγιος)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ἐν Θεσσαλίᾳ βρέχει ἀφθόνως, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐγένοντο πολλὰ πλείους σποραὶ ἢ κατὰ τὸν παρελθόντα, ἡ συγκομιδὴ ἔσται ἐκ τῶν ἀφθονωτάτων. Ἐν Πάτραις συνέστη ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν εὐλογιώντων ἀπόρων, ἧτις συνέλεξε μέχρι τοῦδε 5447 δρ. — Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σιδηροδρόμου ἀπεφάσαν νὰ διδῶνται τὸ δλον τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, τὸ ἀναλογεῖν εἰς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τις αὐτῶν ἤθελε πάθῃ ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου, εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ παθόντος. — Ἀπεφασίσθη ἡ Ἰδρυσις νέου Νοσοκομείου ἔξω τῆς πόλεως μετὰ τετρακοσίας κλίνας ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς βασιλείας. — Ἀνεστάλη ἡ ἀνάκλησις τοῦ πρέσβειος τῆς Τουρκίας Φεριδούν βέη, καὶ ἐδίθη αὐτῷ ἡ αἰτηθεῖσα ἄδεια ἀπουσίας χάριν τῆς πασχούσης θυγατρῆς του. — Γενομένης ἐξελέγξως ἐν τοῖς ταμείοις τοῦ Πανεπιστημίου, τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἐταιρείας καὶ τῆς Ἐταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ ἀπεδείχθη, ἃτι ἐπικρατεῖ ἐν τούτοις πλήρης τάξις.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ μεταξὺ Μαρκόου καὶ Ἠνωμένων Πολιτειῶν διαφορά ἐλύθη. — Ἡ ὑγεία τοῦ ἀποκράτορος Φρειδερίκου βαίνει ἐπὶ τὰ χεῖρα, ἀξήθησις τῆς ἐκκρίσεως τοῦ πύου ἐν τῷ λάρυγγι αὐτοῦ. — Ἐν τῷ Ἰταλικῷ Κοινοβουλίῳ ἀπαντῶν ὁ πρωθυπουργὸς κ. Κριστῆς εἰς ἐπερώτησιν τοῦ βουλευτοῦ κ. Μπόδιο εἶπεν, ὅτι εἶνε ἐσφαλμένη ἡ γνώμη, καθ' ἣν ἡ Ἀδριὰν βαυσοδομῆσι κατακτητικὰ σχέδια διὰ τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ὅτι ἡ σημερινὴ Ἀδριὰν εἶνε πολὺ διάφορος τῆς πρὸ 25ετίας. — Ὁ

ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἰταλίας Μαλιάνη παρητήθη διὰ τὴν ἀπόρριψιν νομοσχεδίου τοῦ τιμῶν ἐν τῇ Βουλῇ. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐδέχθη τὴν παρατήρησιν του. — Ἰδρυθῆσεται μνημεῖον μόνον δι' ἐράνων τῶν ἀπομάχων στρατιωτῶν τῆς Γερμανίας ἐπὶ τοῦ Κύφραουζερ, ἐφ' οὗ κατὰ τὴν παράδοσιν ἐκοιμᾶτο Φρειδερίκος ὁ Βαρβαρόσσας, προσδοκῶν τὴν τεταγμένην σιγὴν τῆς ἀναστάσεως τῆς Γερμανίας, πρὸς τιμὴν τοῦ πραγματοποιήσαντος τὴν παράδοσιν ταύτην Γουλιέλμου τοῦ Α'. — Γαλλικὸν πολεμικὸν ἀπεβίβασεν εἰς Βάρναν ὁ τηλεβόλα, ὡν ἐγένετο χρῆσις κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, πρὸς διακοσμήσιν τοῦ ἀνεγειρομένου μνημεῖου εἰς τοὺς Γάλλους μαχητάς, τοὺς ἐναρπασθέντας ἐκεῖ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον. — Νέος Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης διορίσθη ὁ Πολωνὸς Νικολάκης Παῶς Σαρτίνσκis, ὁ δὲ κ. Φωιδιάδης διετέχθη νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν θέσιν του. — Αστυνομικὸς κλητὴρ παυθεὶς ἐν Βουκουρεστίῳ ἐπιρροβήσας κατὰ τῶν παραθῶρον τῶν ἀνακτόρων, ἀπειλῶν τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως. — Ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις καθήρεσε τὸν Μητροπολίτην Τυρνόβου διὰ τὰς ἐχθρिकास αὐτοῦ πρὸς τὸν ἡγεμόνα τάσσεϊ.

ΕΠΡΕΤΗΜΑΙ

Ἡ ἐπὶ τῶν ἐπιστημονικῶν βιβλίων τῶν χρησίμων διὰ τὰ διδασκαλεῖα ἐπιτροπεία διὰ τῆς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ἐκθέσεως τῆς ἀπέρριψεν ἅπαντα τὰ ὑποβληθέντα, ἀτῆ. — Ὁ ἰατρὸς Φερὲ ἐν περιρροτάτῳ ὑπομνήματι, ὃπερ ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἑβδωμιακὴν Ἐταιρείαν τῶν Παρισίων, ἐκτίθειν τὰς παρατηρήσεις, δι' ἐποίησται ἐπὶ ἠλεκτρικῆς τιπὸς γυναικός. Ταύτης αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς οὐ μόνον ἀνορθοῦνται καὶ ἐκπέμπουσι σπινθηρὰς, ἀλλὰ καὶ διαστέλλονται μεταξὺ τῶν, ὡς εἰ ἀνεπτύσσεται ἐν αὐταῖς θετικὸς καὶ ἀρνητικὸς ἠλεκτρισμὸς. Ὁ σπινθηροβολισμὸς αὐξάνει ὡσάντις τὸ κτένιον διέρχεται διὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, ἡ δὲ ἠλεκτρικὴ ἐντασις ἐδρῖσκειται εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅτε ἡ γυνὴ ἐδρῖσκειται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ψυχικῶν συγκινήσεων.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Περὶ τὰ 1500 τῶν ἐκ τοῦ ἡμετέρου Μουσείου κλαπέντων νομισμάτων, ἐδρεθίντα ἐν δημοπρατηρίοις καὶ ἀλλαγῷ ἐν Παρισίοις, ἀποστέλλονται ἐνταῦθα, ὅπως κατατεθῶσιν ἐν τῇ θέσει των.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς ἐδόθη ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀθηνῶν ἡ ἀ. συναυλία ὑπὸ τῶν 48 μουσικοδιδασκάλων τοῦ θιάσου Στράου, ὅστις ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κ. Κοπέτικου ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας. Ἐν Βερολίῳ ἰδρῦθη Χρηματιστήριον τῆς Μουσικῆς, ἐν ᾧ θὰ κανονίζονται αἱ τιμαὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς μουσικῆς, ἀπὸ τῶν δικαιωματῶν τῶν μουσοῦργων μέχρι τῆς ἀξίας τῶν μουσικῶν τετραδίων. — Ἡ Πρωσικὴ κυβέρνησις ἀπέστειλε εἰς τὴν μουσικὴν ἐκθεσιν τῆς Βολωνίας πλείστα σπουδαῖα ἀντίγραφα τοῦ Σποντίνη. — Νέα ἔργα μουσικῆς ἀγγέλλονται τὸ ῥόδιον τοῦ Περίου, μελοδραμάτων συνθέντων ὑπὸ τοῦ ἰθνηκοῦ τῆς Οὐγγρίας συνθέτου μουσικοῦ Στρογάνοβιτς καὶ τὸ Ia fillo ducapitaine, μελοδράμα γράφμενον νῦν ὑπὸ τοῦ Ρώσου μουσικοῦ Τσαϊκόφσκου. — Ἐν Πετροῦπόλει ἐτελέσθη ἐπὶ τινος συναυλίας διὰ κλειδοκύμβαλον πρωτοφανῆ. Ἐπὶ εὐρυτάτου χώρου ἦσαν παρατεταγμένα 24 κλειδοκύμβαλα, ὅτε δὲ ἤλθεν ἡ ὄρα ἐπαρουστάθησαν 48 κυρίαί, καὶ ἐτοποθετήθησαν ἀνὰ δύο πρὸς ἑκάστου. Εἰς τὸ πρῶτον δὲ σὺνθημα 96 χεῖρες τ.έ. 480 δάκτυλοι ἤρξαντο πιέζοντες τὰ πληκτρα. Ἡζῆς νὰ μεταβῇ τις εἰς Πετροῦπολιν διὰ νὰ ἀκοῦσθαι κλειδοκύμβαλον à 96 mains !!

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α. Α. Κ. Φραῖα. Ἐδχαριστοῦμεν. — Ἐκ Δημιουργοῦ τοῦ Ἄδν Ζουάν εἶνε ὁ Τίτσο δὲ Μόλινα. Ἄλλ' ἔσχε τὸ ἀτόχημα νὰ τὸν μιμηθῶσιν ὁ Μαλιέρος, ὁ Βάρναν, ὁ Γκαίτα καὶ ὁ Μάζο, καὶ διὰ τοῦτο

ἔμεινεν ἀφανὴς πρὸ τῆς λάμπρως των. — Μ. Σ., Κ. Π. Α., Φ. Τ. Ἄπολιτ. Ἐλθρῆσαν. Ἐδχαριστοῦμεν. — Δ. Β. Σέρρας. Ὡὰ γράφωμεν. Ἐλθρῆσαν. Ἀγεμομύδιω. Τοιαῦται ἐπίσημοι σεμνοτυφίαι ἀναφέρονται πολλαί. Ὅτε κατὰ πρῶτον ἐδόθη ἐν Ράμῃ ἡ Φαδὸρίτα ἐπὶ τῆς Παπικῆς κυβερνήσεως, ἡ λογοκρισία ἀπηγόρευσε τὸν ἐξῆς φοβερώτατον στίχον

Tra le suo braccia sarai più bella

ἦτοι «μεταξὺ τῶν βραχιόνων του θὰ εἶσαι ὠραιότερα» καὶ ἀνεκατέστησεν αὐτὸν διὰ τοῦ

Agli occhi suoi sarai più-bella

ἦτοι «εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του θὰ φαίνεσαι ὠραιότερα». Δὲν ἤμπορεῖτε νὰ εἴπητε, ὅτι εἶχεν ἄδικον! — Ν. Τ. Δ. Καλὴν ἐντάμωσιν. — Γ. Μ. Η. Βροσθένειον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἄμα τῇ ἐξαργυρώσει δ' ἀπαντήσωμεν. Ἐχαριστοῦμεν. — Κυρία Πέμ. Ἄν ἐπεμνετε δυσπιστώσα, θὰ σοῦ εἰδοδοίμεν σερὰν ἐπιστολῶν τοῦ δημιουργοῦ τῆς Μουσικῆς τοῦ μέλλοντος, σταλεισῶν πρὸς τὴν ἐν Μονάχῳ μοδίσταν ΤΟΥ, διὰ νὰ ἴδῃτε, ὅτι ὁ προσφιλεὶς σας Βάχμπερ διήλθε τὸ ἥμισυ τοῦ βίου του ἐνδεδωμένος ὡς ὑμεῖς. Ἄλλ' ὁ ἐνθους μαέστρος καὶ ἐπὶ τῆς κομψῆς γυναικίαις περιβολῆς σας ἐφήρμοσε τύπους καὶ χαρακτήρας ἀναλόγους πρὸς τὴν μεγαλοφυῖαν του. — Ἐμμ. Γ. Ψ. Sarai. Christos a anviaia. — Π. Τ. Πάτρας. Ἐνεκα προσωρινῆς ἀπουσίας τοῦ κ. Διευθυντοῦ, θὰ ἀναβάλωμεν νὰ σοῦ ἀπαντήσωμεν μέχρι τῆς ἐπίστρεψῆς του. — Μ. Π. Ἄπολιτ. Τοὺς ἐν τῷ Βοτανικῷ πωλοῦμένους Χειμωνάνθηους ἡ κυβέρνησις ἀπετήρησεν εἰς δρ. 1 ἴσως χάριν συναγωνισμοῦ. Ὡς ἐσθεαίωθημεν ὁμῶς, οἱ τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Πολέμη, καίτοι ἀντὶ δρ. 3 πωλοῦμενοι, ἔχουσι πολὺ μεγαλητέραν ζήτησιν. — Ο * Πειραιᾶ. p. p. c. Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν τὴν κακηντρέξειαν νὰ κατηγοροῦμεν τοὺς λογίους μας κάποτε ἐπὶ λογοκλοπία. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληλοι μήπως δύνανται νὰ ἀκούσιν τὸ αὐτὸ; Ἀναγνώσατε ἐν τῷ δρ. 19 περυσινῶ ῥόλλῳ τῆς Ἐβδομάδος τὸ διήγημα ἡ Εὐτυχία, ὅπερ εἰς τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, καὶ θὰ ἴδῃτε, ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ κ. Guy De Maupassant μετέφρασεν ἐπὶ λέξει τὸ προχθὲς δημοσιευθὲν ἐν τινι ἐνταῦθα ἐφημερίδι διήγημα Καρδία καὶ Καλύθη, ὅπερ μάλιστα καὶ ἐπηγέθη ὑπὸ τῆς φιλῆς Νέας Ἐφημερίδος διὰ τὴν χάριν καὶ πρωτοτυπίαν του! Ποῦ νὰ ἐγνωρίζεσθαι ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ὁ φίλος συνάδελφος! — Γ. Ν. Π. Σμύρνη. Ἀναμένομεν εὐχαρίστως τὰς γνώμας πάντων, καὶ ἰδία τοῦ... ὁμογαλάκτου ἀδελφοῦ τῆς! — Ἐμμ. Α. Βομβάνη. Καὶ σεις;

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Corpus Juris Civilis μετὰ μεταφράσεως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ὑπὸ Ἡλία Διακοπούλου. Τόμος 2, τεῦχος 25. Ἐν Ἀθήναις.

Ἐκδόσεις Γεωργίου Κοζάκη Τυπάλδου, ἐφόρου τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀμαλίου Ὀργανοτροπέου τῶν κορασιῶν, περὶ τῶν πεπραγμένων τῆς διακυβερνήσεως ἐπιτροπείας, ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1886—31 Οκτωβρίου 1887. Ἐν Ἀθήναις.

Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας, ὑπὸ Α. Ρ. Ραχμαβῆ. Τεῦχος Β' ἀθήνη. Ἀλεξάνδρ. Ἐν Ἀθήναις.

Βαυχίς, μίμος εἰς πράξεις 3. Δημητρίου Κορομηλά.

Τὰ θαυμάσια τοῦ Βάγνα, ὑπὸ Ν. Γ. Δοσίου Δ. Φ. (Ἀνατόλιος Πέτρου). Ἐν Βουκουρεστίῳ.

Τὰ δύο ῥόδα, ἀσμάτων, μουσικὴ Γ. Δούκα, ποιήσις Γεωργίου Δροσίνη. Ἐν Ἀθήναις.

ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ, ΤΥΠΟΪΣ *ΚΟΡΙΝΘΗΣ* ΟΔ. ΠΑΤΡΙΩΝ, 9.